HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Ten svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN, arcibiskup pražský.

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 Roč. (Vol.) I. — Číslo (No.) 4. Sobota (Saturday) 21. ledna (January) 1976 Cena 25 centů

1000 let od založení
BISKUPSTVÍ V PRAZE

Možná, že si na tento obrázek ještě vzpomínáte. Objevil se jednou na titulní straně Národa a Katolika. Vydal jej klub Domov z N.S.Č.K. k tisíciletému výročí pražského biskupství v r. 1973. — Celé pojetí obrazu mělo názorně vyjádřit naši národní tradici cyrilometodějské víry a tím i kulturní pouta mezi naší starou vlastí a českou Amerikou. Svatý biskup Vojtěch s nejstarší částí Svatovítské katedrály, kterou začal budovat sv. Václav, znázorňují tutéž víru v Krista, kterou si naši krajané přinesli ze staré vlasti, a většinou jí zůstali věrni. Chrámy a kostely k poctě našich národních ochránců, které vybudovali za velikých osobních obětí v místech svých domovů jsou toho dodnes výmluvným důkazem.

I když byla dobrá vůle zachytit na obrázku všechny první kostely, které naši krajané v Americe vystavěli, vidíte z rozměru fotografie, že se nám to úplně nepodařilo. —

V letošním roce 200. trvání americké svobody a nezávislosti chceme však postupně vzpomenout všech nynějších i bývalých českých osad našich pionýrů. Tuto serii obrázků zahajujeme dnes shora otištěnou fotografií, která symbolicky vyjadřuje celou myšlenku jedním "záběrem".

V příštích číslech uvidíte tedy s Boží pomocí a vaší — známé i neznámé kostely naší věřící krajanské Ameriky. — Říkáme-li s vaší pomocí, myslíme to doopravdy. Buďte tak hodní a máte-li doma nějaký starý obrázek svého původního či nynějšího kostela, laskavě nám jej zapůjčte. Předem Vám za vaši ochotu děkujeme a obrázky vám vrátíme.

ENGLISH SECTION INSIDE

PRESIDENT FORD PRONESL SVOU ŘEČ O STAVU UNIE

Washington. — President Gerald Ford pronesl v pondělí 19. ledna večer před Kongresem svou 50-minutovou řeč o stavu Unie. Všeobecně řekl, že stav Unie je nyní mnohem lepší, než byl v době, kdy nastoupil svou presidentskou funkci, že však ještě není plně uspokojivý. Zde jsou hlavní body, rozvinuté v jeho řeči:

1) Prvním objektivem jeho vlády bude zdravý hospodářský vzrůst Spojených států, a to bez inflace. Zdravá ekonomie předpokládá práci pro každého, kdo chce pracovat. Vláda sama není schopna vytvořit tolik pracovních míst, kolik by bylo potřebí; toto bude úkolem soukromého průmyslu. Vláda však může utvořit příznivé podmínky k tomu, aby soukromý průmysl byl schopen pracovní místa utvořit. Pět z každých šesti pracovních míst v naší zemi jsou v soukromém podnikání. President navrhl snížení daní ve prospěch průmyslových podniků, které se chtějí rozšířit a jsou umístěny v územích s velkou nezaměstnaností. Federální vláda omezí své výdaje tak, aby bylo možno provést snížení daní o dalších 10 bilionů dolarů.

2) Systém Medicare a jiné federální zdravotní programy budou zlepšeny, aby se přestárlým a chudým občanům dostalo lepšího zdravotního ošetření. Amerika si však nemůže dovolit zavedení systému federálního léčebného pojištění, které by v sobě zahrnovalo všech 215 milionů Američanů. Daně pro pensijní systém Social Security budou musit být zvýšeny o 0.3 procenta pro zaměstnance i zaměstnavatele. President také navrhuje reformu daňového systému, aby rodinné farmy a menší rodinné podniky mohly snadno přecházet z jedné generace na druhou a nebyly likvidovány příliš těžkými daněmi.

3) Federální byrokracie bude v některých oborech zjednodušena: v letectví, v truckařství, v železnicích a ve finančních ústavech. Také 57 různých federálních programů výpomoci státům a městům v oborech školství, vyživování dětí a sociálních služeb bude sloučeno, čímž bude dosaženo jednak byrokratického zjednodušení ve Washingtoně, jednak zvýšení státního a místního dohledu na tyto programy.

4) President bude žádat pro federální rozpočet na finanční rok 1977 celkem 394.2 bilionu dolarů. Výdaje na národní obranu budou silně zvýšeny, aby armáda Spojených států nadále zůstala nejsilnější na světě.

5) President bude pokračovat ve svém programu, který má Spojeným státům zajistit nezávislost v oboru energetických zdrojů.

6) V rozpočtu bude pamatováno na programy školení a přípravy na životní povolání jakož i na potřebná přeškolování pro nalezení práce.

7) Bude nutno zreformovat program sociální výpomoci "Welfare", tak aby této výpomoci se dostávalo pouze těm, kteří jí opravdu potřebují. Tato reforma bude zavedena postupně; vyžádá si to určitého času. Také program potravinových bonů bude změněn tak, aby tyto bony dostávali pouze potřební.

8) Pro dosažení snížení zločinnosti bude nutno zločince skutečně zavírat do vězení. Budou postavena čtyři další federální vězení. Držení a užívání střelných zbraní zůstane dovoleno, avšak koupě levných střelných zbraní bude stížena a budou uvězněni ti, kteří spáchají zločin se střelnou zbraní.

9) Vláda bude se zvýšeným úsilím stíhat ty, kteří prodávají omamné drogy. Bylo jednáno s vládami Mexika, Turecka a Kolumbie, aby doma účinně kontrolovaly produkci a přepravu omamných drog.

10) U.S. Kongres, v němž vedou demokraté, jednal krátkozrace, když vloni nedovolil finanční pomoc protikomunistickým bratřím v Angole. Naše výzvědná služba bude zreformována, avšak bude musit zůstat silnou a účinnou. Zahraniční politika Spojených států je v současné době zdravá.

Zde je ještě závěr presidentovy řeči: "Slyšel jsem mnohé myšlenkově hluboké presidentské řeči, avšak slova, která jsem si nejlépe zapamatoval, pronesl Dwight D. Eisenhower: 'Amerika není dobrá proto, že je velká; Amerika je velká proto, že je dobrá.' President Eisenhower byl vychován v chudém, avšak hluboce náboženském domově v srdci Ameriky. Jeho prostá slova byla ozvěnou výmluvné závěti presidenta Lincolna, který řekl, že z práva vyvěrá moc. Lincoln pak připomenul Jiřího Washingtona, klečícího v usebrané modlitbě ve Valley Forge. Všechny tyto povznášející vzpomínky, které spojují osm generací Američanů, jsou shrnuty v nápise, který je právě zde nade mnou: 'V Boha důvěřujeme.' Vryjme si každý tento nápis do svého srdce nyní, když začínáme oslavy svého dvoustého výročí."

•••••••

Palestinští guerilové vpadli do Libanonu

Bejrut. — Rashid Karami, premiér Libanonu, moslém, resignoval v neděli ze své funkce, když poznal, že jeho výzva o příměří byla ignorována a že jeho úsilí o skončení civilní války v Libanonu nemělo úspěch.

V touž neděli papež Pavel ve Vatikáně vyslovil naději, že v Libanonu nakonec bude mít vrch láska. Mezinárodní katolické dobročinné organizace posílají podle svých možností postiženým do Libanonu léky a potraviny.

V pondělí se celková situace v Libanonu podstatně změnila. Celá brigáda palestinských guerilů, čítající více než 5,000 vojáků, vyzbrojená tanky a těžkým dělostřelectvem, vpadla ze Syrie do Libanonu; po ní v úterý následovala druhá brigáda palestinských guerilů. Palestinští guerilové se hned připojili k moslemským vojenským jednotkám a společně s nimi se v bleskové válce zmocnili velké části území Libanonu. V jejich rukou jsou krajiny Akkar a Bekaa, dále několik měst a strategicky důležité cesty na úpatí Libanonského pohoří. Dělové lodi palestinských guerilů dobývají přímořská města. V Bejrutu a na mnohých místech v zemi pokračují lité boje.

Libanonský ministr vnitra Camille Chamoun požádal Spojené národy a Spojené státy o pomoc.

Sloupek informací

A POZNÁMEK KE ZPRÁVÁM ZE SVĚTA

Různé průzkumy a některé statistiky odhalují často zajímavosti i čtenářům, kteří jinak na čísla nejsou zvyklí. Jestliže se do jejich výroby pustí komunisté, můžete zažít překvapení, která se podobají malým zázrakům. Trošku se však nad takovou informací zahloubáte a brzy objevíte, že jejím podkladem je prachobyčejný politický záměr — nechcete-li rovnou říci, že pokus o podvod.

Nedávné vydání časopisu "Československý život", který režim v Praze publikuje pro cizinu v několika jazycích, obsahovalo zjištění, že republika má "370.000 občanů německého původu". Novinka — protože dlouho platilo, že jich je "asi 160.000" a v posledních letech se psalo dokonce jen o 87.000 čs. občanech německé národnosti.

V západo-německých vládních kruzích vyvolal nový údaj československé statistiky podivení a "znepokojení" a zkoumalo se, jak asi v Praze k tomuto číslu přišli. S domněnkou pravdě pravděpodobně nejbližší se přihlásili odborníci, kteří pracovali na smlouvě mezi Německou Spolkovou republikou (NSR) a komunistickým Polskem: NSR přislíbila Varšavě odškodnění a laciné úvěry ve výši několika set milionů západoněmeckých marek, jestliže dovolí občanům německé národnosti vystěhovat se k příbuzným na Západ. Zdá se být nasnadě, že Gustáv Husák a jeho čs. komunističtí společníci uvažují podobně, ačkoliv to oficiálně samozřejmě popírají. Za slib povolit vystěhování třista sedmdesáti tisícům mohou dostat víc, než za 87.000. — Tento druh "obchodování" s lidmi není pro komunisty nic nového.

Svoboda na prodej

V časech otrokářství bývala za peníze k dostání lidská síla, pracovní síla. Blížíme se konci dvacátého století a právě v zemích, kde se o právech člověka mluví nejvíce a nejhlasitěji — tam se kupčí s jeho svobodou. Možná se někomu zdá podezřívavost západo-německých diplomatů vůči Husákovým číslicím přehnaná, ale především oni mají v Evropě svoje skutečnostmi ověřené zkušenosti. A není nakonec vyloučeno, že je mají i mnozí naši krajané, kteří se snaží dostat své příbuzné k sobě do Ameriky; leccos jsme o tom slyšeli, podrobnosti si musíme odpustit, neboť samozřejmě nechceme narušit jejich úmysly mít jednoho dne rodinu hezky pohromadě. —

Statistiky států moskevského bloku mohou vyprávět pohádky o tom, co se všechno udělalo pro lidské blaho, ale nakonec kromě onoho přirozeným pokrokem docíleného přechodu od petrolejových lamp k zásobování elektrickým proudem, od kočárů taženými koňmi k motocyklům a automobilům se krom vojenské techniky, na níž jde většina národního důchodu, mnoho nedokázalo. Přesvědčuje o tom mimo jiné zájem o dolar, švýcarský frank, západoněmeckou marku, abych byl stručný, o "tvrdou" měnu, podloženou poctivou prací a nefalšovaným výkonem. Roky už není tajemstvím, že například západo-německé ministerstvo "pro vnitřní záležitosti", referát 1/6 (oficiální název "mimořádné úvazky") vykupuje od Němců východních, komunistických, rodinné příslušníky osob, na nichž má zájem. Cena za osobu — děti v ní bývají zahrnuty — se pohybuje kolem 40.000 marek, tedy asi $12,000.

Děti . . . To je také "zboží". Opět se ze zmíněných již důvodů zabývám jen německým příkladem, ačkoliv bych k našim vlastním měl mnoho co říci. —

Začátkem ledna — osmého, abych byl přesný — jsem v chicagské TRIBUNĚ četl velmi dobře napsanou reportáž Alice Siegertové, která je dopisovatelkou listu v západo-německém hlavním městě Bonnu, o "divokém Západě", který ožívá v činnosti jistých spolků NSR. Hrají si na kovboje a indiánské války — nikdo jim to nemůže mít za zlé. Kdo ví, kdy paní Siegertová napsala svůj článek. Proč však byl uveřejněn v době, kdy Německem na západ od Labe hýbal jiný problém, to se již těžce chápe. Problém vynucené adopce dětí rodičů, v jejichž dokázaných případech stačilo i jen to, že projevili zájem o vycestování do západního Německa. To byl třeba případ paní Friedlinde Kupkové. "Provinila" se tím, že o ně v roce 1973 požádala. Téměř bezprostředně na to byla obžalována z "ohrožování veřejného pořádku nespolečenským chováním", o rok později jí bylo upřeno právo vychovávat tehdy 12-letou dceru a dvouletého syna. Malý Jan byl přidělen — oznámily ji úřady — adoptivním rodičům. To je jen jeden z několika desítek případů, které mohou západoněmecké úřady jmény a fakty doložit.

Kde zůstávají v takových případech Helsinky, ony dohody, podepsané v loňském roce mimo jiné i státy moskevského bloku? Dohody nabádající k lidskému řešení lidských otázek? Ve státech poplatných Sovětům byly otištěny v milionech exemplářů v různých režimních časopisech. Slova zůstávají však slovy, ke skutkové podstatě je nadále daleko. Velmi daleko. Kupčení s lidmi, s dětmi především, je ohavná záležitost.

Kde přežívá imperialismus?

Možná bychom na toto slovo zapomněli, kdyby nebylo komunistických politiků a novinářů, kteří se jím ohánějí skoro vždycky, když hovoří o Spojených státech. Připisují jím Američanům, jejich penězům a prakticky každému jejich počinu mocenské choutky, přestože před vlastním prahem mají tohoto smetí víc než dost. Srovnejte předválečné hranice Sovětského svazu s dnešními, které zahrnují například pobaltské republiky, Estonsko, Litvu, Lotyšsko, včleněné do komunistického impéria v době jeho přátelíčkování s Hitlerem. A na Dálném východě se nyní připomenul jiný příklad — Kurilské ostrovy a Sachalin, které patřívaly kdysi Japonsku.

Jejich obsazení Sověty odsouhlasil na konferenci v Jaltě president Roosevelt za Stalinův slib, že SSSR vstoupí do války na asijské frontě. Stalo se, až když byla vyhrána, až když bylo třeba jen obsazovat území poraženého nepřítele, rozšiřovat impérium.

Kdybyste měli příležitost podívat se do starých novin z doby po konci druhé světové války, objevili byste na obrázcích z Kremlu kromě J. V. Stalina — zemřel v březnu 1953 — dvě tváře, které "zdobí" oficiální snímky sovětských slavností dodnes. Jedna patří Michajlu Suslovi, který již od stalinských časů má klíčové postavení v otázkách agresivní bolševické ideologie; ani Chruščov, ani Brežněv neměli sílu klepnout ho přes prsty. Druhou tváří je Andrej Gromyko, jehož si Stalin cenil jako velvyslance ve Washingtoně a později pak ministra zahraničních věcí, jímž je Gromyko, nyní také člen politbyra komunistické strany, dodnes. Teď byl na návštěvě v Japonsku a ujistil své hostitele, že Sovětský svaz se nevzdá území, která si z majetku japonské říše přivtělil po roce 1945. Nejbližší z Kurilských ostrovů je sotva deset mil od japonských hranic. Továryš Gromyko, v jeho osobě Stalin a Sovětský svaz, nezapomínají na svoje cíle. —

Jestliže někdo zkusil na vlastní kůži hrůzy války na dalekém východní frontě, pak tedy "američtí imperialisté". Poražené Japonsko potom jednoho dne požádalo o navrácení Okinawy, důležité vojenské základny USA, vítězné mocnosti. Nebylo to pro odpovědné činitele Spojených států asi lehké rozhodnutí — avšak učinili je.

Někdy se stane, že se přehlédne nějaká zpráva "s minulostí". To její pozadí je třeba připomenout, jestliže vedeme boj se skutečným imperialismem.

J. Netík

KOUPÍM

několik česko-anglických a anglicko-českých zachovalých slovníků.

Nabídněte na zn.: "Brzy", do adm. tohoto listu.

České bohoslužby u sv. Prokopa jsou každou neděli v 10:30 A.M.

St. Joseph Society, # 156, Czech Catholic Union

Sponsors a

Jaternice (Liver Sausage) or Klobasy Dinner and Dance

SATURDAY, FEB. 7, 1976

Karlin Hall, 5302 Fleet, Cleveland, Ohio

$3.50 — Serving Continuous from 6:30 P.M.

Music by Karlin Brass from 7:30

Reservations: Call Joe Kocab, 883-1760 or Mary Ann Mahoney, 439-5388

SDRUŽENÉ ČESKOSLOVENSKÉ ORGANISACE V CHICAGU

dovolují si Vás srdečně pozvat na

XVIII. REPRESENTAČNÍ PLES

SOBOTA DNE 31. LEDNA 1976.

— Začátek v 8:30 hod. večer —

Ve dvoraně SOKOLA TÁBOR

16th Street and Clarence Avenue • Berwyn, Illinois

Hudba George Pichy ve velkém sále a J. Škacha v malém sále

RESERVACE TELEFON 788-4565

Stoly reservovány jen pro držitele zaplacených vstupenek do 9:15 hod. večer.

Vstupné $4.00 včetně daně

Úbor večerní

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, exilu a potřebám našich drahých doma.

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU.

VYDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
S REDAKČNÍM KRUHEM.

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v U.S.A. $15.00.

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois.

January 21, 1976 — Vol. I — No. 1

Církevní zprávy

VATIKÁN. — Vatikánská kongregace křesťanské nauky uveřejnila se souhlasem papeže Pavla důležitý dokument "Prohlášení o některých otázkách pohlavní etiky". Je to opětné zdůraznění tradiční nauky církve o mravních normách pohlavního života. Zde jsou krátce shrnuty hlavní nauky tohoto dokumentu: 1) Není možno hájit názor, že přirozený mravní zákon či příkazy Písma sv. je třeba považovat za pouhý výraz některé kultury v dané době dějin, a že tedy mravní normy se mohou měnit. Přirozený mravní zákon je neměnný, protože je vepsaný v samotnou lidskou přirozenost, která se ve své podstatě nemění. Zjevený mravní zákon se rovněž nemění. Mravní normy jsou stejné ve všech dobách pro všechny bytosti, obdařené rozumem. — 2) Mravnost manželských činů nezávisí pouze na dobrém úmyslu či na odhadování pohnutek; závisí také na objektivních měřítkách, založených na přirozenosti lidské osoby a na povaze lidských skutků. Podle tradiční křesťanské nauky pohlavní činnost je dovolena pouze v manželství. Užívání pohlavních schopností mimo normální manželské vztahy je v podstatném rozporu s účelem a určením těchto schopností. 3) Manželský akt svou vlastní povahou má směřovat k plození neboli má si podržet schopnost rozvinout se v otcovskou a mateřskou lásku. Umělé antikoncepční prostředky jsou tedy mravně nepřípustné. 4) Dnes mnozí požadují dovolení pohlavního styku před manželstvím, v případě, že existuje pevný úmysl obou lidí uzavřít spolu později manželství, a že pohlavní akt vyplývá z lásky. Tento názor je v rozporu s křesťanskou naukou, která dovoluje pohlavní život pouze v manželství. 5) Homosexuální vztahy a akty jsou neslučitelné s účelem pohlavního života. Proto není možno je prohlašovat za mravně dovolené. 6) Také masturbace je podle církevního učení "vnitřně a vážně mravně nezřízený a nespořádaný skutek", protože je užíváním sexuálních schopností mimo normální manželské vztahy. Moderní psychologie často považuje masturbaci za normální zjev pohlavního vývoje. Někteří lékaři nenamítají proti masturbaci nic z hlediska lidského zdraví, nepřehání-li se a je-li pro mládež pouze jakousi "jistící záklopkou". Tyto názory jsou neslučitelné s křesťanskou naukou. Sociologové ze své strany říkají, že podle průzkumů mínění 90 až 99 procent chlapců se přiznává, že konají masturbaci, a dodávají, že zbývající chlapci, kteří se nepřiznají, obyčejně lžou. Náboženští sociologové zase upozorňují na fakt, že chlapci po dosažení 13 či 14 let přestávají chodit ke zpovědi a ke sv. přijímání. Vatikánský dokument připomíná, že sociologové zjišťují pouze fakta, že však fakta nemohou být považována za kriterium pro určování mravní hodnoty lidských skutků. Naopak je nutno usilovat o změnu fakt tak, aby mravní normy byly respektovány. Vatikánský dokument vykládá skutečnost časté masturbace těmito příčinami: lidskou slabostí v důsledku dědičného hříchu, ztrátou smyslu Boha v dnešní společnosti a dnešní všeobecnou mravní korupcí. Podle tohoto dokumentu je třeba považovat skutky masturbace normálně za těžké hříchy. 6) Také se vyskytl názor, který tvrdí, že hlavně záleží na tom, zda člověk svou všeobecnou tendencí respektuje Boží mravní řád, a že pouhé "periferální skutky", konané ze slabosti a pod vlivem vášně, jako tomu je v pohlavním životě, není třeba posuzovat příliš přísně, protože člověk při nich není plně svobodný. Vatikánský dokument v této souvislosti varuje před názorem, že v pohlavním životě se těžké hříchy nepáchají anebo že lidé se jich dopouštějí jen zřídka. Každé přímé porušení mravního řádu v oboru sexuality je nutno považovat za smrtelný hřích, který odlučuje člověka od Boha. I mládež je schopna dopouštět se mnohých smrtelných hříchů v oboru sexuality; tato její schopnost se nesmí podceňovat. 7) Pohlavní čistota zvyšuje důstojnost lidské osoby a umožňuje člověku milovat opravdově, nezištně a s respektem druhých. Křesťané nechť pěstují tuto ctnost disciplinou svých smyslů a svých myšlenek, bdělostí, opatrností, vyhýbáním se příležitostí ke hříchu, umírněností v zábavách a v radovánkách, sledováním zdravých zájmů, stálou modlitbou a častým přijímáním svatých svátostí. 8) Tento dokument byl uveřejněn proto, aby se učinila přítrž rostoucí mravní korupci v dnešní společnosti a nezřízenému vyvyšování pohlavního života, jež zneklidnily i katolické věřící a vedly k rozšíření mylných názorů a různých úchylek. 9) Biskupové mají vážnou povinnost znovu důkladně poučit své věřící o zásadách tradiční pohlavní etiky. V dnešní době to nebude snadné, protože bude nutno čelit moderním sexuálním názorům a praktikám. Nechť biskupové také dbají toho, aby v seminářích bylo vyučováno této "zdravé nauce". 10) Rodiče a učitelé nechť vychovávají mládež o sexuálních věcech s opatrností; ať ji poskytují informace, přislušející jejímu věku. Od umělců, spisovatelů a hromadných sdělovacích prostředků se žádá, aby ve své produkci respektovali mravní normy, a aby v honbě za úspěchem za každou cenu nepřispívali k rostoucí permisivnosti v jednání. 11) Zejména bude nutno přesvědčit věřící o tom, že církev drží tyto zásady sexuální etiky nikoliv jako staré pověry či manichejské předsudky, jak se často myslí, nýbrž proto, že ví s jistotou, že tyto zásady jsou v plné harmonii s božským řádem stvoření a s Kristovým duchem a tedy také s lidskou důstojností.

ŘÍM. — Podle zprávy tiskové kanceláře Fides v západoafrické zemi Guinei, mající marxistickou vládu, je ze 4 milionů obyvatel pouze 35,000 katolíků, tedy necelé jedno procento. Už v roce 1961 byli z této země vypovězeni všichni cizí misionáři a katolické školy byly znárodněny; křesťanům však je dovoleno hlásat své náboženství a podle něho žít. K náboženské službě katolíků tam je pouze 15 domácích kněží; v kněžských seminářích jiných afrických zemí studuje 18 guinejských bohoslovců a v přípravných seminářích v Guinei studuje 60 mladých lidí. Jediný arcibiskup guinejské církve Raymond Tchidimbo z Conakry byl před pěti roky uvězněn a odsouzen na doživotí, protože prý podporoval invasi do země, která neměla úspěch. Dosud se však neví, zda na tomto obvinění bylo něco pravdy. Jiných biskupů v této zemi není. Guinejští katolíci a jejich kněží se i za těchto neutěšených poměrů dívají do budoucna s důvěrou a optimismem. — Podle téže kanceláře Fides v misijních zemích přibývá kněžských povolání. V roce 1965 bylo v misijních zemích vysvěceno 415 domorodých novokněží, v roce 1975 pak 665. V téže době v těchto zemích počet seminaristů všech druhů vzrostl z 5.212 na 8.652.

VATIKÁN. — Papež Pavel řekl 12. ledna diplomatickému sboru, akreditovanému u Sv. Stolice, že národy musí svými činy respektovat lidská práva a svobody, včetně náboženské svobody. Větší část své řeči věnoval připomínce ducha konference v Helsinkách, kde 35 zemí, včetně Sovětského svazu a východoevropských komunistických zemí, se zavázalo, že budou respektovat lidská práva, včetně práva žít podle svého náboženského přesvědčení, a že rozšíří kulturní vztahy mezi západem a východem. Západní země pak se zavázaly, že za to uznají poválečné hranice ve východní Evropě. Papež Pavel přitom vyslovil ostrou kritiku zemí, které sice podepsaly smlouvu v Helsinkách, avšak nadále porušují lidská práva a nerespektují náboženské svědomí svých občanů. Zamítl tvrzení, že problém lidských práv je pouze vnitřní záležitostí každé země, do které nikdo ze vnějšku nemá právo se míchat. Každý rozuměl, že Svatý Otec v této své kritice měl na mysli Sovětský svaz a ostatní komunistické země. Právě v prosinci 1975 bylo v západní Evropě veřejné mínění pobouřeno filmem o poměrech v jednom sovětském koncentračním táboře. Tento film byl tajně zhotoven v Sovětském svazu a pak byl propašován na západ. Papež Pavel také při této příležitosti řekl shromážděným diplomatům, že svatý rok 1975 jasně dokázal velkou životnost katolické církve, křesťanství, náboženství a "smyslu boží přítomnosti, existence a prozřetelnosti"

ORLANDO, Fla. — Ve Spojených státech asi 70 procent manželství mladistvých skončí rozlukou; v případě, že mladiství uzavřou manželství proto, že děvče bylo těhotné, jejich manželství končí rozlukou v 90 procentech. Proto už v několika diecézích biskupové se snaží odradit mladistvé od nerozvážného vstupování do manželství, pro které nejsou zralí ani rozumově, ani citově, ani duchovně ani finančně. Biskup Thomas J. Grady z Orlanda právě vydal pro své kněze směrnice, jak mají jednat s mladými lidmi, jimž dosud není 19 let a kteří chtějí vstoupit do manželství. Takovým kandidátům na manželství se musí dostat důkladné tříměsíční průpravy, aby poznali úkoly a zodpovědnosti manželů v dnešní společnosti. Mladí lidé přitom musí navštívit odborníka v manželských otázkách. Po tříměsíční průpravě pak církevní soud rozhodne, zda mladí lidé jsou schopni uzavřít manželství či ne.

NEW YORK. — Bylo poukázáno na to, že ve Spojených státech se také rozmnožily zločiny proti kostelům a duchovním osobám. Hlavně jde o odcizení soch a cenných bohoslužebných předmětů, o vykrádání pokladniček, o přepadání a oloupení věřících při bohoslužbách, o přepadení kněze ve farní budově anebo pouze o vandalismus. V New Yorku bylo v prvních 11 měsících roku 1975 hlášeno policii téměř 2000 zločinu proti kostelům; skutečný počet těchto zločinů však byl mnohem vyšší, protože je mnoho zločinů, které policii hlášeny nejsou. Ve Spojených státech i jinde na světě už také byli kněží při přepadení zabiti. Policie radí zavírat kostely během bohoslužeb a zejména v době, kdy v kostele nikdo není; faráři se však většinou zdráhají podle této rady se zařídit, protože kostel má být stále přístupný všem. Psychologové říkají, že zloději a vandalové se obracejí proti kostelům a církevním osobám, protože v nich v podvědomí vidí součást dnešní nespravedlivé společnosti, které se chtějí pomstít za to, že se o ně dostatečně nestará.

OZNÁMENÍ ÚMRTÍ

Oznamujeme všem našim přátelům a známým, že dobrotivý Bůh si nás v lete k Sobě povolal na věčnost naši drahou maminku.

MARIE (Strnad) TROJAN

Zemřela v červenci minulého roku, zaopatřena svátostmi umírajících.

Po zadušní mši sv. a obřadech ve farním kostele byla uložena k věčnému spánku na hřbitově ve Woodside, New York.

Za tichou modlitbu a soustrast prosí

sl. Mildred Trojan, dcera.

OZNÁMENÍ ÚMRTÍ

Oznamujeme všem našim přátelům a známým, že z vůle Boží byl odvolán na věčnost náš drahý otec a dědeček

FRANK FOJTÍK

Zemřel 9. ledna 1976 ve starobinci ve Phillips, Wisc. Na smrt byl pokorně připraven a zaopatřen svátostmi křesťanské naděje ve vzkříšení. Narodil se v Medašově Lhotě na Moravě. Ve svých 14 letech přijel do USA, usadil se ve Wisconsinu a nějaký čas žil i v Chicagu. Po mnoho let byl nejen věrným čtenářem a předplatitelem bývalých našich českých katolických novin Katolika a Národa, ale také jejich obětavým jednatelem a rozšiřovatelem mezi krajany městečka Phillips a jeho okolí. Byl tedy přesvědčeným a upřímným apoštolem katol. národního tisku. — Pohřeb zesnulého se konal z kostela Panny Marie na osadní hřbitov ve Phillips, Wisconsin. — Za tichou soustrast a modlitbu prosí:

FRANCES WALSH z Crystal Lake, Ill., dcera, se sourozenci; MARY (LOŠOS) FOJTÍK, švagrová z Racine, Wis.

DOBA BĚHEM ROKU

3. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

MODLITBA: Všemohoucí, věčný Bože, dej, ať jednáme, jak se ti líbí, — abychom oplývali dobrými skutky — ve jménu tvého milovaného Syna Ježíše Krista, našeho Pána, — Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ — Z KNIHY PROROKA IZAIÁŠE.

V prvé době ponížil Hospodin zemi Zabulon a zemi Neftali, v poslední době však oslaví Mořskou cestu, kraj za Jordánem, Galileu pohanů.

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzchází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvyšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá ve žni, jako plesají ti, kteří se dělí o kořist.

Neboť jho, které tížilo, prut na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů.

2. ČTENÍ Z PRVNÍHO LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA KORINŤANŮM.

Napomínám vás, bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista: Buďte všichni za jedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte i stejně smýšlejte.

Lidé z Chloina domu mi totiž o vás oznámili, moji bratři, že se mezi sebou hádáte. Mluvím o tom, že každý z vás říká (něco jiného): "Já držím s Pavlem!", "já zase s Apollem!", "a já s Kéfou!", "já s Kristem!"

Je Kristus rozdělen? Což byl za vás ukřižován Pavel? Nebo ve jménu Pavlově jste byli pokřtěni?

Kristus mě totiž neposlal křtít, nýbrž spíše kázat radostnou zvěst, a to ne nějakou slovní moudrostí, aby Kristův Kříž nebyl zbaven své působivosti.

EVANGELIUM PODLE SVATÉHO MATOUŠE.

Když Ježíš uslyšel, že Jan je uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret a usadil se v Kafarnaum při moři, v končinách Zabulon a Neftalim, aby se splnilo co je řečeno ústy proroka Izaiáše:

Země Zabulon a země Neftalim
směrem k moři, za Jordánem,
Galilea pohanů —
lid bydlící v temnotách uviděl veliké světlo;
světlo vzešlo nad těmi, kdo seděli v krajině
stínu smrti.'

Od té chvíle začal Ježíš kázat: "Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské."

Když procházel podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona zvaného Petr a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: .Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí. "Oni hned opustili sítě a šli za ním.

O něco dále odtud uviděl jiné dva bratry, Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují sítě; a povolal je. Oni ihned opustili loď i svého otce a šli za ním.

Ježíš chodil po celé Galileji, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království Božího a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu.

\+ + +

ČTENÍ
Z PÍSMA SVATÉHO
STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETELEM NA VĚDECKÁ BÁDÁNÍ DO R. 1940

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu

Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

(Pokračování)

David, skladatel nejkrásnějších náboženských písní.

David získal si nepomíjející slávu nejen jako znamenitý panovník, ale také jako původce překrásných modliteb, zvaných žalmy. Nejsou ovšem všecky žalmy uložené v knize Písma sv. od Davida. Byly skládány i později podle vzoru žalmů Davidových k různým náboženským potřebám. Ale dobrá polovice žalmů, 150 počtem, pochází od Davida. Některé z Davidových žalmů mají ráz prorocký. Předpovídají Božství Vykupitele, jeho život, utrpení, smrt a oslavení.

Devět set let před Kristem Pánem prohlašuje David jeho Božství a věčné kralování po pravici Boha Otce.

V žalmu 2. vkládá David budoucímu Vykupiteli do úst slova, svědčící o jeho Božském odvěčném původu z Boha Otce: "Já přec jsem králem od něho (od Boha) učiněn — na Sionu, jeho svaté hoře! Hlásám výrok Hospodinův.: Pravil' ke mně: "Synem můj jsi ty, já dnes (od věčnosti) zplodil jsem tě. Požádej, a dám ti národy v majetek, a v tvé vlastnictví končiny země." Slova "Synem můj jsi ty..." pronáší Bůh Otec k Bohu Synu, když tento ku spáse lidstva vzal na sebe tělo lidské. A jest tedy Syn Boží a Vykupitel světa, Ježíš Kristus od Boha Otce ustanoven jako Bůh a spolu člověk svrchovaným Pánem a Soudcem nebe i země. To prohlašuje výslovně 109. žalm Davidův: "Řekl Hospodin (Bůh Otec) mému Pánu (Ježíši Kristu): "Zasedej po mé pravici, dokud nedám nepřátele za podnož tvým nohám."

Fariseové nechtějí věřit, že Ježíš Kristus je Synem Božím.

Slov 109. žalmu používá sám Ježíš Kristus, aby ukázal farisеům, že už David věděl a předpověděl o Vykupiteli, že bude Synem Božím. Vypravuje sv. Matouš 22, 41—46:

Když pak farisеové byli pohromadě, otázal se jich Ježíš, řka: "Co se vám zdá o Kristu? Čí jest syn?" Řkou jemu: "Davidův." I řekl jim: "Kterak tedy David nazývá jej v Duchu (svatém) Pánem pravě: "Řekl Hospodin mému Pánu: Zasedej po mé pravici, dokud nedám nepřátele za podnož tvým nohám. — Nazývá-li ho tedy David Pánem svým, kterak jest synem jeho?" A nikdo nemohl mu odpověděti ani slova, aniž kdo již osmělil se od toho dne otázati se ho."

Z výroku Davidova pochopili, ale neuvěřili.

Dalšího vysvětlování a dokazování nebylo třeba. Fariseové pochopili, že David, od Boha osvícen, Vykupitele, potomka to svého rodu, přece plný úcty nazývá Pánem. Proč? Ví od Boha, že onen slavný jeho potomek jenom podle těla bude Davidovcem, jinak že bude Synem Božím. Proto jej ovšem nemůže nazvati než Pánem svým. Z tohoto příkladu vidíme, že se fariseové příliš nestarali o to, aby pochopili správně starozákonní proroctví o Vykupiteli.

Jak viděl David utrpení a smrt Pána Ježíše.

V žalmu 21. předpovídá David okolnosti utrpení a smrti Vykupitele. Splnění předpovědi je tak přesné, že umírající Ježíš Kristus volá a modlí se slovy uvedeného žalmu, jenž začíná: "Bože, Bože můj, proč jsi opustil mne? — Já pak spíše červ jsem nežli člověk, — pohanění lidí a povrhel chátry. Všichni, kteří mne vidí, smějí se mi, sklebí ústa a potřásají hlavou: "Doufal v Hospodina, ať jej vytrhne, ať ho vysvobodí, vždyť má v něm zálibu."

... zbodli ruce mé i nohy moje. — Mohou sčítat všecky moje kosti, — mohou kochati se pohledem na mne. — Rozdělují sobě roucha moje, — o můj oděv metají si los."

Když čteme tato slova žalmu, zdá se nám, jakoby David líčil z bezprostředního pohledu třetí hodinu Velkého pátku na Kalvarii. A přece popisoval David to, co se mělo státi až za devět století.

Nejenom budoucí utrpení, ale i radost a slávu zmrtvýchvstání a nanebevstoupení Vykupitele David ve svých žalmech živě popisuje:

Zmrtvýchvstání Ježíše Krista předpověděno Davidem.

V žalmu 15. dává Vykupiteli promlouvati: "... nenecháš duše mé v podsvětí, — a svému svatému nedopustíš, — aby zakusil porušení. — Dáš mi poznati cesty

Pokračování na str. 5.)

Hovory o víře

Služby v církvi Kristově

(Pokračování z Katolika a Národa.)

V žalmu 109 se setkáváme s výrokem: "Ty jsi knězem na věky". Tento výrok žalmistův se vztahuje na židovského krále a zvláště na Mesiáše a Pán Ježíš plným právem se ho dovolává. Avšak nemá v podstatě nic společného s hierarchickým kněžstvem v církvi. Podobně jako křest a biřmování také svěcení kněžské vtiskuje do duše svěcence nezrušitelné znamení neboli charakter kněze, podobně jako křest vtiskuje do duše křtěnce znamení křesťana a biřmování charakter bojovníka Kristova. Ekumenický sněm v Tridentu prohlašuje jasně: "Jako ve svátosti křtu a biřmování je vtisknuto znamení, jež nemůže býti zrušené nebo odstraněno, tak i ve svěcení kněžském a z toho důvodu odsuzuje posvátné církevní shromáždění právem tvrzení těch, kteří říkají, že kněží Nového zákona mají jen dočasnou pravomoc." A v kánone prvém o svátosti svěcení kněžského je zdůrazněno: "Kdyby někdo řekl, že není v Novém zákoně viditelné a vnější kněžství nebo moc posvěcovati a obětovati pravé tělo a krev Páně a odpouštěti a zadržovati hříchy, nýbrž jenom pouhá služba kázati evangelium nebo že ti, kteří nekáží, vůbec nejsou kněžími, Anathema sit. (Dz par. 1771-961). Toto rozhodnutí sněmu tridentského je zaměřeno proti nesprávné nauce protestantů, kteří popírají hierarchii v církvi. Znamení neboli charakter, o nichž je řeč, je zvláštní podobnost s Kristem. Základní nezrušitelné znamení vtiskuje svátost křtu. Činí věřícího člověka obrazem Krista jakožto Syna Božího, křesťan se tak stává dítkem Božím přisvojeným a účastníkem na Kristově kněžství. Biřmování vtiskuje do duše biřmovancovy charakter bojovníka Kristova proti zlu. A konečně svěcení kněžské připodobňuje křesťana ke Kristu, pokud jako hlava církve On se podílí na funkcích církve. Uvedená znamení křesťana, biřmovance a kněze jsou nezrušitelná. Mohou býti sice hříchem zatemněna, avšak nikdy nemohou býti vymazána z duše. Když je kněz převeden do stavu laického, pak neztrácí charakter kněze, nýbrž jenom je mu dovoleno nevykonávati kněžskou pravomoc a po případě nemusí plniti dřívější své povinnosti (např. breviář, celibát). Třeba dobře rozlišovati kněžství a celibát. To jsou dvě odlišné věci. Kněžství je milostiplná účast na prostřednictví Ježíšově mezi Bohem a lidmi. Hlavně se to týká slavení Eucharistie, neboť posvěcený kněz má moc nad euchari-

(Pokračování na str. 5.)

(Pokračování ze str. 4.)

k životu, — radostí před tváří svou mne naplníš." Duše Ježíše Krista sestoupila do podsvětí to jest do předpeklí, otevřela duším nebe, ale v brzku na to již třetího dne se spojila opět s tělem, takže tělo nepostihlo porušení hniloby. Apoštol Petr v kázání k židům na den seslání Ducha svatého poukazuje na tento žalm a praví: "David hledě do budoucnosti, pověděl to o vzkříšení Kristově, že totiž nebyl ponechán v podsvětí ani jeho tělo nezakusilo porušení. Toho Ježíše vzkřísil Bůh. My všickni jsme toho svědky."

Nanebevstoupení Páně v 23. žalmu Davidově.

Žalmu 23. užívá Církev často ve svých bohoslužbách. Zvláště vyniká tento žalm na svátek Nanebevstoupení Páně, kdy zní jako jásavý zpěv andělů při příchodu Vykupitele ku branám nebeským: "Zdvihněte, knížata, brány své, zvyšte se brány věčné, by mohl vejít král slávy!" — Kdo je ten král slávy? — "Hospodin silný a mocný v boji."

"Zdvihněte, knížata, brány své, zvyšte se brány věčné, by mohl vejít král slávy." — Kdo je ten král slávy? — "Hospodin Bůh zástupů, on je ten král slávy."

Vzácná modlitební kniha.

Právem můžeme nazvati Knihu žalmů nejkrásnější modlitební knihou. Vlastním původcem žalmů jest totiž Duch sv. Nedivíme se tudíž, že Církev odevzdala žalmy svým kněžím, řeholníkům a řeholnicím, aby slovy Ducha sv. tlumočili Bohu city zbožnosti, lásky k Bohu, vděčnosti, odevzdanosti do vůle Boží, kajícnosti, touhy po svatém a dokonalém životě, důvěry v pomoc Boží atd. (Žaltář vyšel jako samostatná modlitební kniha v Cyrillo-Metodějské knihtiskárně V. Kotrby v Praze.)

Nechť je nám David vzorem zbožnosti v modlitbě i spravedlnosti v životě.

ŠALOMOUN VYPROŠUJE SI OD BOHA MOUDROST.

Modlitba Šalomounova — Dostává se mu od Hospodina daru moudrosti, ale i bohatství a slávy — Moudrý rozsudek.

I ukázal se Hospodin Šalomounovi ve snách v noci a řekl: "Žádej, co chceš, abych ti dal."

Šalomoun pravil: "Ty jsi učinil se služebníkem svým, Davidem, otcem mým, milosrdenství veliké, ježto chodil před obličejem tvým věrně, spravedlivě a se srdcem upřímně s tebou smýšlejícím. Zachoval jsi mu milosrdenství své veliké, a dal jsi mu syna, který sedí na trůně, jak dnes skutečně jest. Nyní tedy, Hospodine Bože, tys učinil, že kraluje služebník tvuj místo Davida, otce mého! Já však jsem malý chlapec, který neví si rady. Je pak služebník tvuj prostřed lidu, který jsi vyvolil, lidu nesčíslného, který nemuže počítán ani sečten býti co ho jest. Dej tedy služebníku svému mysl bystrou, by lid tvůj souditi mohl a rozeznávati mezi zlým a dobrým. Nebo kdo bude moci souditi lid tento, lid tento tvůj mnohý?

Hospodinu se líbila ta řeč, že Šalomoun žádal za takovou věc, a Hospodin řekl Šalomounovi: "Žes prosil za věc tu a nežádal o dlouhý věk, ani o bohatství ani o životy nepřátel svých, ale žes prosil za moudrost, abys rozhodoval dle práva: hle, činím ti dle slov tvých a dávám ti srdce moudré a rozumné, tak že žádného před tebou rovného tobě nebylo, aniž po tobě bude. Ale i to, zač jsi neprosil, dávám ti, totiž bohatství a slávu, že žádného nebylo tobě rovného mezi králi po všecky předešlé dny. Budeš-li pak choditi po cestách mých, ostříhaje ustanovení a příkazu mých, jako chodil otec tvůj, prodloužím dny tvé."

Když procitl Šalomoun, poznal, že to byl sen.

I šeli do Jerusalema, postavil se před Hospodinovu archu úmluvy, obětoval celopaly, jakož i oběti pokojné, a učinil veliké hody všem služebníkům svým.

Kdysi (potom) přišly dvé ženy ke králi, předstoupily před něho a jedna z nich pravila: "Prosím, pane můj, já a žena tato bydlily jsme v jednom domě. I narodil se mi u ní v pokojíku syn. Třetího pak dne potom narodil se též jí syn. Byly jsme spolu a nikdo jiný nebyl s námi v domě kromě nás dvou. I zemřel syn ženy této v noci, nebot' spíc, zalehla ho. A vstavši tiše o půl noci vzala syna mého od boku mého, služebnice tvé, když jsem já spala, a položila jej k sobě, syna pak svého, který byl mrtev, položila ke mně. Když jsem ráno vstala, bych dala mléka synu svému, ukázalo se, že je mrtev. Když jsem však na něho pozorněji pohleděla za jasného dne, poznala jsem, že to není můj, kterého jsem porodila."

Druhá žena ji však odporovala: "Není tak, jak pravíš, ale syn tvůj umřel a muj živ jest."

Ona zase řekla: "Lžeš, můj syn je ten živý a syn tvuj ten mrtvý." A tak se hádaly před králem.

Tupravil král: Tato praví: "Syn můj živ jest a syn tvůj umřel." A tato odpovídá: "Ne tak, ale tvůj umřel, muj však živ jest." Kázal tedy král: "Přineste mi meč!"

Když pak přinesli meč před krále, řekl: "Rozdělte dítě živé na dvě, a dejte polovici jedné a polovici druhé."

Tu žena, jejížto syn byl ten živý, řekla králi — hnulo se totiž srdce její nad synem jejím —: "Prosím, pane, dejte jí dítě živé a nezabíjejte ho."

Druhá však pravila: "Ať není ani mé ani tvé, ale budiž rozděleno!"

Král ujav se slova, řekl: "Dejte této dítě živé, a nebud' zabito, nebot' tato je matka jeho."

I uslyšel veškeren Israel soud, který vynesl král, a báli se krále, ježto viděli, že moudrost Boží je v něm, by vykonával právo. 3. Král. 3.

Dva druhy moudrosti.

Dobře začal Šalomoun svoji vládu modlitbou o moudrost. Nejednalo se snad Šalomounovi o moudrost, která umí dobře počítat, která umí poznávat dráhy hvězd, která prozkoumává přírodu, nejednalo se mu o moudrost, která dovede dělat znamenité tahy diplomatické vůči okolním státům a jejich vladařům.

Šalomoun měl na zřeteli onu vyšší moudrost, která člověka vede k nadpřirozenému cíli po cestě Božích přikázání. Pro panovníka taková moudrost má nesmírný význam, protože panovník nejen sebe, nýbrž i všecky podřídané má vésti k časnému i věčnému blahu.

"Dle zručnosti umělců bývají jejich díla chválena, a kníže lidu, podle toho, jak moudře mluví." — Panovník moudrý má kázeň ve svém lidu, a vláda rozumného je spořádaná. Jaký je panovník, takoví jsou i úředníci jeho, a jaký je správce města, takoví jsou i obyvatelé jeho." Sir. 9, 24, 10, 1. 2.

Každému člověku mělo by především záležeti na tom, aby si také získal onu nadpřirozenou, Bohem danou, moudrost, která určuje člověku cíl i cesty života. Tu ovšem třeba býti pamětliv: "Všeliká moudrost od Pána jest, a jest u něho na věčné časy." Sir. 1, 1.

Pokračování

"HLASU NÁRODA"
NA CESTU
SVĚTEM
A DO ČESKÝCH SRDCÍ
MNOHO ÚSPĚCHU
— A —
BOŽÍ POŽEHNÁNÍ
PŘEJE A VYPROŠUJE
KATOLICKÁ MISIE
SV. CYRILA A METODĚJE
V LOS ANGELES, CALIF.

Hovory o víře

(Pokračování na str. 4.)

stickým tělem Páně t. j. může mocí slov Kristových proměňovati chléb v tělo Páně a víno v krev Páně při Mši svaté. Svěcením kněžským získává tzv. kněžství hierarchické neboli služebné. Při tom samozřejmě neztrácí svého kněžství všeobecného, jehož se mu dostalo křtem svatým.

Něco jiného je kněžský celibát. Celibát znamená bezženství posvěceného kněze kvuli království Božímu. Celibát je zajisté přiměřený úřadu kněžskému, ale není podstatnou částí jeho. Že celibát je vhodný pro kněze, ukazuje sv. Pavel slovy: "Kdo není ženat, stará se o věci Páně, jak se má zalíbit Pánu" (1. Kor. 7,32). Že však celibát není podstatný pro kněžství, ukazuje opět sv. Pavel, když ve svých radách Titovi pro volbu kněží píše: "Proto jsem tě zanechal na Krétě, abys zařídil, čeho je potřebí a ustanovil v každém městě duchovní — musí to být bezúhonný, jen jednou ženatý, který má věřící dítky, které jsou bez výtky" (Tit. 1,6). Podobně napomíná Timotea v prvním listu (3,2). Jinými slovy je z pastýřských listů Pavlových zřejmo, že byli svěcení na kněze též mužové ženatí, avšak nikoli znovu ženatí vdovci. Také církevní dějiny dosvědčují, že po dlouhá staletí celibát nebyl pro kněžství podstatný a že se stal závazný v západní církvi pod vlivem řeholí. *Na východě však jak v církvi řecko-katolické tak i pravoslavné jsou svěcení na kněze též mužové ženatí.*

V západní církvi je tedy kněz zavazován k celibátu a modlitbě breviáře. Křesťanský kněz svěcením získává nezrušitelný charakter neboli znamení kněze Kristova. O něm platí slova žalmisty: "Ty jsi kněz na věky". Jestliže katolický kněz s dovolením církevní autority se zřekne kněžského úřadu a se ožení, nesmíme se naň dívati nebo ho označovati jako "odpadlíka" nebo "pátera vyklouzlíka". To by bylo nespravedlivé. Laicizovaný kněz může dále svým způsobem působiti na šíření království Božího.

Biskupové a kněží

"Výraz "biskup", řecky episkopos je starého data. V době antické znamenalo to dozorce nebo inspektora, v Athénách episkopos byl komisař pro kolonie. Také v Starém zákoně hebrejské "paquid" bylo přeloženo v Septuagintě řeckým episkopos a objevuje se v řeckém překladě Starého zákona 47x. Proto se nedivíme, že výraz biskup byl také přejat do spisů Nového zákona. V době apoštolské apoštolové zakládali nové obce křesťanské a zustávali v nich nejvyššími představenými. Hlavně to vidíme z praxe sv. Pavla. Ovšem z věřících si vybírali schopné muže a ti tvořili kol apoštolů sbor "starších" neboli "presbyterů", kteří někdy byli také nazýváni biskupové.

(Pokračování)

Prof. Dr. Ing. Libor Brom:

NEZADATELNÝ ÚKOL INTELIGENCE

Vše nasvědčuje tomu, že se v současné době dovršuje "cause celebre" československého exilu, sledovaný sdělovacími prostředky od Austrálie přes Spojené státy až do střední Evropy. Celá věc je zrovna v rukou britské Královské rady v Londýně. Neuvěřitelné drama Dr. Brycha je opravdu příznačné pro naši neobyčejnou dobu, předznamenanou nesmiřitelným bojem na život a smrt mezi zločinným totalitním režimem v sovětsky okupované vlasti a uprchlým jedincem, dychtícím po svobodném uplatnění svých jedinečných schopností ve zbytku demokratického světa. Je také svědectvím toho, jak se konec konců sdružují podvodné komunistické a naivní socialistické živly na jedné straně a svědomití, zkušení a vzdělaní jednotlivci mezinárodního exilu na straně druhé.

Základní fakta, předložená svobodné světové veřejnosti, jsou tato: Vlastimil Brych se narodil v roce 1939 v Československu. Po komunistickém převratu v roce 1948 byl jeho otec označen za kapitalistu a během roku zahynul v táboře pro nucenou práci. Jeho matka, učitelka, ztratila své zaměstnání. Přes třídní likvidaci svých rodičů podařilo se Vlastimilu Brychovi po desíti letech zapsat se na lékařské fakultě brněnské university a promovat v roce 1961. Jako lékař začal se Vlastimil Brych zabývat onkologickým výzkumem a brzy dosáhnul jedinečného úspěchu v "rejection reaction toward cancer cell", což ukázalo na velké možnosti pro boj proti rakovině. V důsledku toho byl Dr. Brych v roce 1967 přeložen do Prahy a tam podroben různým nátlakům se strany profesora Charvúta, farmakologického průmyslu a tajné policie, aby plně odhalil své objevy. Na počátku 1968 byl pak Dr. Brych konečně zatčen a obžalován z pokusu opustit ČSSR s úmyslem prodat své nálezy v zahraničí. Byl však osvobozen amnestií Dubčekova režimu v květnu téhož roku a okamžitě uprchnul do Itálie, kde pokračoval ve své práci a stal se okamžitě známým. Na jedné party, dávané hercem Richardem Burtonem, seznámil se Dr. Brych s novozélandským vyslancem, který jej přesvědčil o výborných možnostech pro lékaře v jeho zemi. Koncem roku 1968 se tedy Dr. Brych usadil v Aucklandě na Novém Zélandě. V krátké době složil místní lékařské zkoušky, nabyl novozélandského doktorátu medicíny a začal uplatňovat svůj jedinečný způsob v boji proti rakovině. Jeho chemická imuní therapie se prokázala brzy velmi úspěšnou zejména při léčbě Hodgkinsovy nemoci. Tisk přinášel v zápětí pochvalné úsudky lékařských autorit jako na příklad tyto: "Dr. Brych je světovým vůdcem v rostoucím úspěšném boji proti rakovině", "Práce Dr. Brycha je nejpozoruhodnější a nejdramatičtější prací, kterou jsem viděl za třicet let v medicíně", "Léčebný postup Dr. Brycha je nesporně nejlepší léčbou rakoviny na světě".

Tato uznání přinesla však Dr. Brychovi nejen slávu, ale také závist mezi kolegy. V roce 1972 byl Dr. Brych předvolán různými lékařskými úřady, včetně ministra zdravotnictví Tizarda a podroben nátlaku, aby zveřejnil všechny podrobnosti svého léčebného postupu s tím, že se mu za spolupráci dostane rytířství, a jestli jinak, bude zničen. Dr. Brych odmítnul toto vyděračství a brzy začal pociťovat sekýrování všeho druhu. Tím však jeho léčba nabyla v novozélandském tisku ještě na větší popularitě. Dr. Brych byl dokonce označen za nejpopulárnějšího člověka v celé zemi.

Když se odpůrcům Dr. Brycha nepodařilo znevážit jeho povolání, rozhodli se dosáhnout svého cíle politickými prostředky. Hlavním mluvčím proti Brychovi se stal sám Dr. Philip John Scott, dlouholetý člen Komunistické strany Nového Zélandu. Ten se dal do spojení s čs. úřady, navštívil ČSSR a po svém návratu na Nový Zéland prohlásil, že mu čs. úřady [illegible] možnost prověřit, [illegible] ventu [illegible] kde [illegible] Brych [illegible] poslaly [illegible] na Nový [illegible] výtah z trestního rejstříku, podle kterého Dr. Brych je obyčejným zločincem, ale také padělaný výtisk brněnských novin Práce o procesu s Vlastimilem Brychem, mnohonásobným trestancem, který nikdy ani neukončil obecného vzdělání.

Jako výsledek těchto machinací byl Dr. Brych odregistrován, t.j. suspendován — ne proto, že by mu chyběla odborná kvalifikace (je bona fide držitelem novozélandského lékařského diplomu), ale pro skreslení svého čs. lékařského vzdělání, jehož diplom nemohl předložit.

Dr. Brych se odhodlal této suspensi čelit soudně, což mělo vyvolalo základní právní spor o tom, zda je možno od stávajících československých orgánů obdržet objektivní informaci o exulantech a do jaké míry lze vůbec věřit čs. právnímu řádu. V září 1975 byl pozván na Nový Zéland jako soudní znalec Dr. Otto Ulč, profesor politických věd na Státní univerzitě Nového Yorku v Binghamton a bývalý soudce v ČSSR. Ten předložil řadu písemných přísežných prohlášení o tom, že československé soudnictví není svobodným činitelem a je zcela závislým na příkazech politických úřadu. (Takové podřízení soudců politickým orgánům je výslovně nařízeno, na příklad ministrem spravedlnosti Janem Němcem v oficiální právnické publikaci Socialistická zákonnost, ročník 1970, č. 7 - 8 a ročník 1971, č. 1.)

Odpůrci Dr. Brycha, zejména Dr. Scott, předložili opačné hledisko, jež líčilo ČSSR na základě několikadenní návštěvy jako zem svobodných lidí. Mimo jiné předložili také písemné prohlášení Alberta Kiralfy, profesora práva na King's College londýnské university, podle kterého "politický systém v ČSSR je bezvýznamný pro průkazní řízení v oné zemi" a "současná vláda ČSSR chce být přijata ostatními národy jako člen rodiny národů" a "přikládá velkou důležitost dobré vůli vlád a právníků v západní Evropě.

Na závěr 19. září rozhodl soud proti Dr. Brychovi a ve prospěch průkazů z ČSSR s tím, že "co se týče sporného materiálu před soudem, nebylo by správné zastávat nyní to stanovisko, že právní systém v Československu není hoden důvěry."

Třebaže kariéra Dr. Brycha vůbec nezávisí na konečném výsledku jakéhokoliv procesu na Novém Zélandě, jelikož Dr. Brych má trvale nabídky z více než desíti zemí a jeho diplom s právem na provozování lékařství je uznáván 24 zeměmi, Dr. Brych se odvolal proti novozélandskému rozhodnutí ku Královské radě ve Velké Británii, kde má věc být projednána v blízké budoucnosti. Dr. Brych naléhá na pokračování velmi nákladného soudního procesu, který ho již stál téměř 100.000 dolarů, poněvadž věří v důležitost svého případu jako precedentu. Jestliže Královská rada potvrdí rozhodnutí novozélandského soudu, pak každý exulant v oblasti Britského společenství národů bude na milost pražského komunistického režimu, který bude podle své libosti předkládat jakékoliv podvodné dokumenty za účelem existenčního zničení kteréhokoliv uprchlíka z ČSSR.

Případ lékaře Brycha zaslouží si tedy vyjímečné pozornosti a podpory. Lze proto očekávat, že se k jeho obraně přihlásí další jednotlivci ze světového exilu, kteří ho znají osobně, a ještě další významní emigrantští činitelé, kteří svými myšlenkami, svědectvím a přísežnými prohlášeními přispějí ku neodvratnému kompromitování drzé prolhanosti čs. komunistických orgánů. Mezi takovými svědomitými emigranty byli v poslední době zejména Emil Kačírek ze Sydney, jehož děti byli Brychovými pacienty v Československu, a Dr. Radislav Secluský, profesor politických věd na Carleton University, autor 14 knih a mezinárodně uznávaná autorita na komunistické systémy, který prokázal, že výtisk novin "Práce" s článkem o "obyčejném zločinci Brychovi" je falsifikátem. Nejposlednější svědek byl opravdu dynamitem na tvrzení čs. komunistických úřadů, že žádný Brych nikdy s lékařské fakulty nepromoval. Našel se totiž další emigrantský lékař jména Brych, tentokrát Ootakar, *který provozuje praksi v Nelsonu, Britské Kolumbii.* Ten dokonce sám zaletěl na Nový Zéland se všemi svými diplomy a v přísežném prohlášení vysvětlil úřadům, jak se věci s tituly v šedesátých letech měly v Československu, ostře napadl machinace Dr. Scotta a plně se postavil za svého kolegu — lékaře Dr. V. Brycha. Pomalu, ale jistě přichází na Boží světlo všechno to podlé spiknutí proti českému emigrantovi.

K tomu všemu byly zrovna na Novém Zélandu volby, ve kterých veřejnost měla příležitost odsoudit politické poměry ve své zemi. Socialisté to prohráli na celé čáře, jejich vláda padla a pronásledovatel Dr. Brycha, náměstek předsedy vlády Tizard, ztratil svůj úřad. Nyní se jen dychtivě očekává zpráva, kdy bude vypovězen ze země jako persona non grata čs. diplomat a agent Pravda, který je do celého spiknutí tak namočen. Pokus o rozšíření oblasti smutně proslulé kulturní genocidy z území Československé socialistické republiky na významné zahraniční oblasti, obývané českými a slovenskými vědci bude zřejmě pokračovat — i přes všechno povídání o "détente". Komunisté chtějí za každou cenu exil umlčet, a zvláště v případě vynikajících odborníků-exulantů nedovolit, aby se svět dověděl, že jakýkoli vědec dal přednost západní svobodě před komunistickou diktaturou a marxistickou diskriminací. Proto nejen všichni čeští a slovenští vůdčí exulanti, ale i vědečtí a kulturní pracovníci z jiných národních exilů ze zemí, ujařmených násilně ko-

munismem, musí v bojové spolupráci pokračovat — a být neustále na stráži. Takový je jeden z jejich nezadatelných úkolů v exilu.

Ronald Reagan srovnává Spojené státy a Sovětský svaz

Bývalý kalifornský guvernér Ronald Reagan se zabýval ve svém projevu v Rockford, Ill., snahou některých živlů, které se domnívají, že sovětský systém by byl vhodný pro Spojené státy, poněvadž by odstranil některé sociální neduhy.

Prohlásil: "Mohli bychom toho dosáhnout, ale vyžadovalo by to velikou dávku snahy. Musili bychom začít snížením našich výplatních šeků o 80%, pak bychom přesunuli 33 milionů pracujících do zemědělství, musili bychom zničit 59 milionů našich televizních přijímačů, e ploužit 14 z každých 15 mil našich silnic, dát 19 z našich každých 20 automobilů do šrotu, vyhnat [illegible] našich kolejnic, zbourat 70% našich obytných domů, vyhodit 9/10 našich telefonů a pak bychom ještě musili nalézt kapitalistickou zemi, která by nám na úvěr prodala obilí, abychom nezemřeli hlady."

Mládež v přeplněných [illegible] mnvajících jen výjimečně na sedadla lidem starým.

Jeden za ni nejlépe vyjí postoj: Až budeme s[illegible] stojí, o se ještě dost.

KLUB DOMOV z N.S.Č.K.
POŘÁDÁ
VESELÝ MAŠKARNÍ MUMRAJ
v sobotu, 7. února 1976
v "OLYMPIC ROOM" budovy Olympic
v Cicero, Ill. (vchod z Čermákovy tř.)
Ráz:
"Masopust držíme, — nic se nevadíme" . . .
- ZÁBAVNÍ PROGRAM
- TANCE: Bláža Holubová
- Karnevalová taneční zábava
- Volba nejlepší masky večera
- Hudba: G. Kollarič a jeho kapela
- Kuchyně a bar otevřeny od 7 hod. več.

Začátek: v 8 hod. večer
Vstupné: $3.50. — Předprodej lístku v Berwynu u p. F. Panenra a u členu Klubu DOMOV.

NAŠIM ODBĚRATELŮM:

Buďte tak laskavi a mějte strpení. Potvrzení o předplatném i darech na tisk Vám pošleme postupně. Při tak rychlé proměně redakce a administrace, při otravách budovy, pomalém stěhování, zaučování se do nových metod tisku nelze udělat vše najednou. Hlavně nám běželo o to, abychom nemusili příliš dlouho odkládat vydání nových novin, které se neobejde také ještě i pro několik budoucích čísel bez těžkostí. Chceme Vám sloužit, protože to považujeme za nutné a potřebné, abychom si uchovali vzájemné pojítko, jímž noviny určitě jsou.

Víme, že budou mít ještě po celou řadu týdnů své nedostatky. Napište nám o tom, co považujete Vy za nejdůležitější zlepšit, a až nás na to "dělání novin" bude víc, určitě se věci pohnou.

Kdyby se snad stalo, že někomu z Vás předplatitelu "HLAS NÁRODA" nedojde, napište nám, nebo aspoň zatelefonujte -- (prozatím ještě na staré číslo NÁRODA na Allport: TA-9-6655).

Buďte tak hodni a pomozte nám "HLAS NÁRODA" rozšířit mezi své přátele a známé. Jistě, že těch 15 dolarů předplatného rádi obětujeme. Vždyť tu běží o naši společnou věc! Kdyby se tu býval našel někdo jiný, kdo by ty noviny vedl v křesťanském a národním duchu, velmi rádi bychom mu v tom byvali pomáhali. Nikdo se nenašel, tak je děláme sami protože to považujeme za svou kněžskou a národní povinnost.

Přátele drazí, neodkládejte, prosíme Vás, svou přihlášku s předplatným na odbírání HLASU NÁRODA. Nečekejte, až se bude prodávat na novinových stáncích a v kostelích. Z prodeje novin na ulicích malé národnostní tiskoviny nemají prakticky opravdu žádný užitek. Prodavač dostane za každé prodané číslo deset centů, benzín a plat šoféra při rozvážce pohltí ostatek. Stejně tomu tak je v kostelích. Přesto se však pokusíme H. N. do kostelů a na stánky — na zkoušku — dovážet!

Máme-li si tyto svoje noviny udržet, potřebujeme tedy nutně aspoň tisíc nových předplatitelů. POMŮŽETE NÁM JE SEHNAT? DOKÁŽETE TÍM, ŽE JSTE NA VÝŠI DOBY A ŽE JSTE POCHOPILI, ČEHO NÁM JE V DNEŠNÍ ZÁVAŽNÉ DOBĚ NEJVÍCE TŘEBA. Kdo rychle a ochotně pomáhá, dvakrát dává. Sám se při tom zachraňuje před životní prázdnotou. Nachází při tom své nejlepší já, objevuje svoje zdravé "kořeny", svůj životní směr, a najednou chápe, kam patří. Dostává se mu víry, posiluje se jeho naděje a roste v něm láska k Bohu i k bližním. Uvažujte o tom, a pak laskavě vyplňte tuto přihlášku:

Redakci a administraci "HLASU NÁRODA"
2657-59 S. Lawndale Ave.
CHICAGO, Ill. 60623.

Přihlašuji se za odběratele "HLASU NÁRODA" z přesvědčení, že v dnešní době a za stávající světové situace je pro nás v Americe potřebné a nutné udržet si svoje svobodné noviny s křesťanským světovým názorem.

JMÉNO: _____

ADRESA: _____

Rád bych četl rubriku o: _____

Doporučuji poslat ukázkové číslo
panu
pani
slečně _____

Adresa: _____

Posílám vám známku (blahopřání k výročí, inserát)

za $_____

K svému předplatnému přikládám dar na tiskový fond

$_____

Nehodící se škrtněte. Očtřihnete a vyplněnou přihlášku s šekem, vyplněným na "HLAS NÁRODA", zašlete laskavě na adresu: "VELEHRAD", 2657-59 S. Lawndale Ave.
Chicago, Ill. 60623.

Ze Svazu svobodných čs. sportovců v zahraničí

ÚSPĚŠNÝ "BESEDA PLES" SPORTOVCŮ V NEW YORKU V HOTELU "PLAZA"

Již desátý sylvestrovský populární "BESEDA PLES" se opět vydařil a o zásluhu se dělí: Paní Dana Vomáčková, která měla na starost vzornou organisaci a zhostila se svého úkolu dobře s ředitelem Béďou Havelkou, který je tajemníkem N.Y. odbočky. Ten, jako odborník, vybral prvotřídní večeři, dobré víno a skvělé šampaňské. Všech 180 hostů bylo plně spokojeno. Mezi nimi byly i nové tváře z Kalifornie: čs. plavkyně Pavla Rossová-Podolská, která přeplavala záliv v San Franciscu ve rekordním čase a získala "Golden Gate Cup".

Orchestr Vláďi Wurmsera hrál české a slovenské melodie jak při večeři, tak i k tanci. Vláďa hrával doma s orchestrem Karla Vlacha. Přispěl k dobré náladě, a tak se všichni vesele rozcházeli v novém roce domů.

Dík patří N.Y. odbočce za uspořádání a sportovnímu zpravodaji Luďkovi Jánskému za zprávu.

Boje o Angolu pokračují

Luso. — V posledním týdnu marxistické hnutí MPLA s pomocí asi 9,500 kubánských vojáků, ruských vojenských poradců, tanků, raket a těžkého dělostřelectva dobylo v severní Angole několika význačných měst a středisk. Mluvilo se dokonce o možnosti, že severní protikomunistická fronta se zhroutí; ukázalo se však, že tyto obavy byly upřílišené.

Nekomunistickému hnutí FNLA, bojujícímu na severu Angoly, poskytují význačnou vojenskou pomoc Zair a západní demokracie, zatím co na jihu hnutí UNITA pomáhají tisíce dobře vycvičených a vyzbrojených Jihoafričanů.

V jižní části Angoly se věci vyvíjejí pro marxisty mnohem méně příznivě. Asi 3,000 Kubánců se sovětskými poradci učinilo útok na strategickou vojenskou základnu Cela, avšak útočníci byli snadno odraženi tamní silnou posádkou hnutí UNITA a Jihoafričanů. Blízko města Luso byli marxisté zahnáni na útěk; vojákům UNITA při tom padlo do rukou asi 40 tun munice. Mnohé zbraně marxistů jsou československé výroby. Podle posledních zpráv se blízko tohoto města připravuje velká bitva, která by v této válce mohla být rozhodující.

Mezitím na severu hnutí FNLA s pomocí Zairu i tam poslaných jednotek UNITA z jihu připravují protiofensivu pro vyhnání marxistů ze základen, jichž se tam právě zmocnili.

NAŠIM MILÝM ČTENÁŘŮM

Na mnohé dotazy bývalých čtenářů Katolíka a Národa, zda jejich nevybrané předplatné na N. či K. dostane administrace nového "HLASU NÁRODA", musíme jim bohužel odpovědět, že nikoliv. Bývalé tiskárně čes. benediktinů jsme vděčni, že nám vydatně v našich těžkých začátcích pomáhá, ale pro její konečnou finanční situaci nemůžeme na dp. Václavu Michaličkovi žádat, aby nám pomohl tím, že nám dá do vínku těch několik desítek dolarů, které mu snad zbyly z nevyžádaného předplatného K. a N. Mnohým předplatitelům, kteří o to žádali, nedobrané předplatné dokonce vrátil.

Protože HLAS NÁRODA jsou prakticky nové noviny s novou administrací, začínáme opravdu "od piky". Vydání každého čísla (s platy sazeče, síly v expedici, elektriky, cenou papíru, tiskaře, poštovným atd.) nás přijde téměř na tisíc dolarů. V bance zatím pořádnou rezervu nemáme. Proto všechny Vás, kdo jste pochopili naše úsilí a komu se HLAS NÁRODA líbí a rádi jej budete odbírat — naléhavě prosíme, abyste neodkládali se zasláním předplatného na naši adresu: $15 na rok v USA, $16 v Kanadě. Nemusíme Vám snad říkat, že v redakci děláme zdarma, že nás prozatím u sv. Prokopa živí, ale i to že asi nakonec přestane.

Proto se nám laskavě brzy ozvete. Pán Bůh zaplať.

Použijte vedlejší přihlášku, vyplňte a s šekem předplatného zašlete na naši adresu:
2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, Illinois 60623.
Váš Fr. Vojtěch Vít, O.S.B.

Známá krajanská IMPORT-EXPORT firma
F. PANCNER
6514 W. Cermak Rd. Berwyn, Ill. 60402 Tel. GU 4-3458

"Hlasu Národa", našemu novému česko-americkému křesťanskému týdeníku, který je tolik potřebný, přejeme ze srdce dobrý vítr do plachet!

Čs. Národní Rada Americká
Oblastní výbor Chicago
ZVE
SRDEČNĚ VÁS, VAŠI RODINU A PŘÁTELE
NA
XXV. VÝROČNÍ PLES
pořádaný
pod záštitou starosty města Berwynu,
p. Emila Vacína
a starosty Village of North Riverside,
p. John de Graafa
a paní J. D. Graafové
v sobotu 21. února 1976
v obou sálech
Sokola TÁBOR,
1602 S. Clarence Ave., Berwyn, Ill.
Společenský úbor. — Hudba Henryho Bláhy.
— Předtančení. —
Večeře podávány od 7:30 hod.
Reservace stolů a předprodej vstupenek v úřadovně ČSNRA, 2137 S. Lombard Ave., Cicero, Ill. — Tel.: 656-1117
— Stoly reservovány jen do 9:15 hod. —
Vstupné: $4.00

Jar. Orlický:

. . . A JSOU KONEČNÉ MEZE!

Staří Římané byli moudří lidé. Spravovat tak velkou říši nemohli lidé hloupí. Svědčí o tom i jejich právní systém, na který navazuje moderní právní řád. Měli také i celou řadu hesel, které mají platnost i pro naši dobu. Vzpomněl jsem si na jejich známé přísloví: " Je míra ve věcech a jsou konečné meze." Velký český básník Viktor Dyk razil heslo "Nebuďme pokrokoví až do zblbnutí". Stalo se to tenkrát, když ve znamení pokroku se v Československu začal rozmáhat kulturní boj. V rámci toho boje se rozbíjely i kulturní památky a to opravdu nemělo s pokrokem nic společného.

Doba dala za pravdu moudrým Římanům i Viktoru Dykovi. Jenom v této veliké zemi o tom nic nevědí a nechtějí vědět. Prostě, kdyby to znali a svou zemi milovali, nemohli by dopustit to, co se zde děje.

Viděl jsem na televizní stanici NBC kanál 5 v Chicagu v pátek ve 12:30 soudruha Ted Pearsona, který napadl americký hospodářský systém a zdarma používal této stanice k propagaci komunistických myšlenek. Polemizoval s názory starosty Chicaga p. Daleyho a Mr. Smitha z NBC. Předně prohlásil, že komunistická strana v U.S.A. má "recept", jak zamezit hospodářským těžkostem, které zde jsou. Dokonce využil příležitosti, aby upozornil, že komunistická strana v Americe existuje. Řekl: "Naše telefonní číslo najdete v telefonním seznamu." Před tím upozorněním soudruh Pearson zdůraznil, že je třeba znárodnit americký podnikatelský systém a tím že budou všechny hospodářské problémy vyřešeny. Před časem na téže stanici komunistická soudružka doporučovala, aby správu nájemných domů vzaly do svých rukou nájemnící. To je prý nejlepší řešení bytové otázky.

Osoba, která nezná poměry v komunismu, může tomu dokonce věřit. Pravdou ovšem zůstává, že komunismus žádné hospodářské problémy nevyřešil. Naopak, kdyby nebylo tak zvaného kapitalistického systému na západě, pak poměry v komunismem ovládaných zemích by se staly neudržitelnými. Uvažte jen, co by bylo v komunistických zemích hladu, kdyby svobodný americký farmář nevypěstoval dostatek potravin? Znamená to, že komunistický systém hospodářské problémy řešit nedokáže i když používá násilí proti svému obyvatelstvu. Ve svůj prospěch používá nejen vojenské, ale především i hospodářské špiony v západních zemích. Dále vyvolává v těchto zemích nepokoje a tím i oslabuje jejich hospodářskou sílu. Je proto soudruh Ted Pearson osobou nekvalifikovanou, aby dával doporučení, jak řešiti hospodářské problémy v U.S.A. Stanice NBC porušuje platné předpisy o objektivitě informací, dávali lidem nekvalifikovaným zadarmo čas na TV, kterého dokonce jedinci zneužívají ke komunistické propagandě. Nejširší americkou veřejnost uráží, má-li se dívat na televizní propagátory komunismu. Pokud v komunistických státech nedovolí přednášet demokratické principy na jejich sdělovacích prostředcích, není důvodu nechati komunisty zde vykládat na televizi své nevědecké názory. Svoboda má jistou míru a konečné meze! Svoboda patří těm, kteří si jí váží.— Nepatří těm, kteří usilují o její zničení.

Amerika vynakládá mnoho peněz na tajnou službu, která má povinnost sledovati činnost nepřátel naší bezpečnosti. Stalo se nyní najednou módou naši tajnou službu kritizovat. Každá tajná služba se jistě dopouští chyb. Ty by se ovšem měly řešiti tak, aby se docílilo nápravy, pokud je jí třeba.

V slušných rodinách se řeší problémy v rodině a nikoliv na ulici. U nás se mají řešit ve vládě a v parlamentě. Vše se má hodnotit věcně a tak hledat nápravu. Dělá-li se z tak vážných věcí divadlo anebo dokonce cirkus, pak promiňte, to není řešení. Šaškové v cirkusech konají svoje poslání — obveseluji obecenstvo. Zákonodárný sbor nemá hrát divadlo. Kdykoliv je bude hrát, staneme se směšnými před očima světa a dodáváme kuráže domácím nepřátelům.

Demokracii nelze skloňovat do zblbnutí. Naši páni politici, vyhráte daně. Tím získáváte kus životní práce našich občanů. Na nich lpí pot a dovednost našich lidí. Pracovití lidé vybudovali Ameriku. Oni nadále tu velkou Ameriku udržují. Važte si jich a buďte opatrní. Na opatrnost jste ale zapomněli. Jinak by zde nemohli naši nepřátelé zveřejňovat jména členů našich tajných služeb. Plýtváte nejen penězi amerických poplatníků, ale vy dovolujete, aby naši lidé byli v cizině vražděni podle seznamu, který jakýsi soudruh Butz dává v magazinu "Spy" našim nepřátelům na vědomí. Dokonce prohlásil na televizi, že bude ve vydávání seznamu pokračovat . . . . . .

Je nejvyšší čas, aby si páni ve Washingtoně uvědomili, že *"je míra ve věcech a jsou konečné meze"*. Neuvědomí-li si to, pak jsou opravdu na cestě ku zblbnutí.

Mládež Klubu Domov bude tančit v 'Century".

Jak již jste se v anglické části třetího čísla Hlasu Národa dočetli, ve kdysi známém "Century theater" na 2828 No. Clark St., který byl loňského podzimku přestavěn na moderní obchodní středisko, bude v pátek večer 30. ledna, v sobotu odpoledne 31. ledna a v neděli odpoledne 1. února pořádán "etnický Fair". — Budou tam zastoupeni Japonci, Irčané, Francouzové, Ukrajinci, Poláci, Italové, Norové, Litevci a nás bude representovat mládež Klubu Domov se svými přáteli.

Národnostní skupiny předvedou tance a zpěvy anebo budou hrát na typické hudební nástroje svých národů.

Naše mládež bude tančit v krásných národních krojích v neděli 1. února ve 3:30 odpoledne.

Po dobu "ethnického fairu" bude v "Century" prodáváno také pečivo zúčastněných národností. Výtěžku z prodeje pečiva organisace užijí k dobročinným účelům.

Použijte nedělního odpoledne 1. února k tomu, že přijdete zatleskat našim mladým tanečníkům, kteří si to zaslouží už proto, že mají rádi naše národní tance a svůj volný čas používají k tomu, aby když se naskytne příležitost, s nimi seznamovali americkou veřejnost.

Zároveň si tam budete moci koupit nějaké ty naše dobroty, které napekou členky Klubu Domov se svými přznivkyněmi anebo okusit, jak chutná některá ta jinonárodní kuchyně. Navíc ještě uvidíte, jak důmyslně si to vymyslili stavitelé, kteří starou budovu "Century theater" přeměnili v opravdu moderní obchodní středisko, které se vám nejen bude líbit, ale kde třeba zrovna najdete i to, co tak dlouho shánite a nemůžete dostat.

Toto je návrh a zároveň pozvánka na hezké prožití nevlídného zimního odpoledne, kdy mnohý z vás neví, co dělat a kam jít.

Matka byla v Polsku připravena o své úspory

Chicago. — Paní Stanislawa Jelinski, 67-letá, která deset let v Americe tvrdě pracovala jako čistička a uklizečka, si vzala své úspory $11.000 do Polska, kam se odebrala v naději, že se jí podaří vykoupit svého 34-letého uvězněného syna, nedávno odsouzeného na 10 let pro zpronevěru a krádež. Prý to však nebylo dost.

V Polsku směla navštěvovat svého syna pouze 25 minut denně. Vrátila se zpět do Chicaga bez peněz; prý je v Polsku svěřila jakémusi důvěrníkovi, v naději, že bude moci jejímu synovi pomoci. Je však možno předpokládat, že tento důvěrník byl pouze komunistickým agentem, a že paní Jelinski své peníze asi nadobro ztratila.

Je to tatáž paní, kterou okradli, když do Polska odjížděla ,a jejímuž případu věnovala televize tolik zájmu.

V jižním Texasu prý v noci létá neznámý velký pták

San Antonio. — Na několika místech jižního Texasu, zejména podél mexické hranice, prý řada lidí byla v posledních týdnech terorizována obrovským ptákem, který podle prohlášení očitých svědků za noci létá ulicemi. Podle týchž svědků, kteří tvrdí, že nebyli opilí, když ptáka viděli, je tento pták bílé barvy, má rozpětí křídel asi 15 stop, má holou hlavu jako opice, jeho tvář se podobá netopýru a jeho oči září jako stříbrné dolary. Když sedí, je asi čtyři stopy vysoký. Kdosi prý dokonce viděl i otisky jeho prstů v čerstvě zorané půdě; stopa jeho nohy je 9 inců široká a 12 inců dlouhá. Mezi svědky jsou také někteří policisté. Možná, že ujišťování o střízlivosti svědků není třeba brát příliš vážně, a tak texaský bílý pták je stejným výtvorem fantasie jako kdysi byla lochnesská obluda.

Výroční schůze Distriktního svazu českých katolíků je už tuto neděli.

Jako každoročně, chicagský Distriktní svaz českých katolíků svolává na třetí lednovou neděli, 25. ledna svou valnou hromadu. Výroční schůze se koná ve společenských místnostech školy Blahoslavené Anežky na Central Park Ave v Chicagu.

Pořad schůze:

1. Přivítání delegátů a hostů.
2. Zprávy o celoroční činnosti úředníků a klubů.
3. Volba úředníků na rok 1976.
4. Rozprava o činnosti Distriktního svazu v 1976.

Bude též podáváno občerstvení a uvidíte program, který byl při konvenci pro naše pobavení.

Na výroční schůzi Distriktního Svazu jsou srdečně zváni nejen delegáti, ale i všichni ti, kteří mají o práci Distriktního svazu živý zájem.

S. Marek, tajemnice.

Z hospodářského rozhovoru: Nad domácí krb není, ale i naše hospoda má své přednosti. Zde se nemusím přezouvat a mohu kouřit dle libosti.

Pozvání na masopustní MUMRAJ.

Milí přátelé,

v sobotu 7. února 1976 o 8. hod. večer pořádáme v sále "Olympic" v budově Olympic (bývalé Č.S.A.) v Cicero náš tradiční, veselý, maškarní "Mumraj", na který vás, vaše přátele a známé, co nejsrdečněji zveme.

Ráz letošního Mumraje je: "Masopust držíme, nic se nevadíme . . ." Máme za to, že masky, které za dávných časů chodily po našem venkově vás více rozveselí svými žertovnými "kousky", než nádhera věhlasného karnevalového průvodu, pořádaného v Nice na francouzské Riviéře, který jistě znáte z televize anebo z obrázkových magazínů. Takové masky totiž uvidíte v našem zpěvním a tanečním pásmu.

Tance nacvičila Bláža Holubová. Pásmo sestavila F. Uhlířová. Dekorace zhotovil Zdeněk Nerada. Kostýmy navrhla Pavla Kůrková. Na harmoniuk doprovází Ludvík Rafaj. Reprodukovanou hudbu pořídil Josef Ryšavý, ml. Tančí mládež Klubu Domov se svými přáteli. Účastníky veselého masopustního pásma, které nepoznáte, vám prozradíme až po odmaskování, to znamená — po Mumraji. Zatím jsou chráněni tajemstvím mumrajového zakuklení.

K tanci vám bude vyhrávat známá a oblíbená hudba George Kollariče a to tentokráte hodně zvesela, abyste si to vytáčeli opravdu "od podlahy", aby vám "vyrostl hodně vysoko len", jak naši předkové říkávali.

Výborná domácí kuchyně a plně zásobený bar bude otevřen od 7. hodiny večerní. — Půlnoční průvod masek. Ceny nejlepším maskám večera.

Vstupné $3.50. Lístky v předprodeji v Berwynu u p. F. Pancnera, v Ridgeland restaurantu u Kapešů a u členů Klubu Domov.

O reservace stolů volejte: Ferdinand Kussel: ST-8-5341.

Těšíme se s vámi na shledanou.

Za pořádající výbor Klubu Domov

Otec Vojtěch Vít. O.S.B.
Ferdinand Kussel, předseda
F. Uhlířová, tajemnice.

Soudobý humor z ČRR

Rád bych vám paní postoupil své místo ve voze pražského metra, je však bohužel obsazeno.

Auto mám, chatu mám, vilku jsem dostavěl, chybí mi již jen stoprocentní invalidita.

Mládež v přeplněných tramvajích jen výjimečně uvolňuje sedadla lidem starým.

Jeden za ni nejlépe vyjádřil její postoj: Až budeme staří nastojíme se ještě dost.

Byla bych tě přivezla od moře něco většího ale nechtěla jsem muže přetěžovat.

Několik posledních záběrů ze zasloužilé staré tiskárny Českých benediktinů na ulici Allport v bývalé chicagské České Plzni v blízkosti kostela sv. Prokopa, kde kutnohorský rodák a muzikant Jan Nep. Jaeger, O.S.B., s Otcem Prokopem Neužilem, rodákem z jihočeské Bechyně, kladli základy k nynějšímu svatoprokopskému opatství a studijní kolleji v Lisle, Illinois.

Vchod do tiskárny, která se svým tiskovým apoštolátem po dobu 86 let tolik zasloužila v naší česko-americké historii o udržení víry a národního vědomí mezi našim lidem.

Tiskárna, fara a kostel sv. Prokopa pod sněhem.

Ctihodný bratr Petr Paviliňák, O.S.B., rodák z Tvarožné Lhoty na Moravě, dlouholetý údržbář sazecích strojů, je i při své osmdesátce stále čilý a vydatně nám nyní pomáhá v těžkých začátcích "Hlasu národa".

Chybí nám tu dnes ctih. bratr Rafael Kozel, O.S.B., rodák z texaského Hostýna, který se v tiskárně naučil znát každé kolečko tiskařských strojů a dovedl mu vždy domluvit, aby se znovu roztočilo. Jeho obrázek přineseme zase někdy jindy, až nebude musit spravovat odhazovačku na sníh.

Těchto pět bývalých zaměstnanců zrušené tiskárny na Allport pracovalo se zasloužilým Otcem Václavem Michaličkou, O.S.B., v českém tiskovém apoštolátu několik desetiletí: paní Sylvia Kučerová v administraci, (z leva doprava) — John Novogrodski v expedici, Frank Rišánek jako sazeč, dp. Václav Michalička jako ředitel a pečlivý hospodář a Pavel Kosík začal se v "Národě" učit sázet jakmile vyšel školu. Nyní vám sází tyto noviny — "Hlas Národa".

KAREN ROTHMYEROVÁ:

Několik letmých vzpomínek z Afriky

Před deseti roky jsem se rozloučila se svou rodinou a se svými přáteli a vydala jsem se na cestu do Keně, vybavena slovníkem jazyka swahili, učitelským kursem z Columbia University a trochou nadšení, jímž se vyznačovala éra presidenta Kennedyho.

V Africe jsem se naučila více věcem, než bylo toho, co jsem sdělila svým studentům. Naučila jsem se toho mnoho nejen o Africe, nýbrž i o samotné Americe. Když nyní slyším, jak Bílý dům i Státní department obhajují americké zasahování do vnitřních záležitostí Angoly, pod záminkou, že pomáháme Angolcům udržet si právo na sebeurčení, a že tím zároveň uchováváme ve světě americký vliv i důvěru v Ameriku, má mysl se vrací k těmto letům a ke všemu, čemu jsem se tehdy naučila.

Vzpomínám si, jak jsem se v malé vesnické škole v Keni, kde jsem právě vyučovala, dostala do hovoru s jedním studentem, jménem Zakayo, o životě v jeho rodné vesnici. Mimo jiné mi také vyprávěl o tom, jak jednou ve svém dětství se svým přítelem skotačili přes jedno pole, a jak najednou za nimi zazněl výstřel. Ohlédli se a ke svému zděšení poznali, že výstřel platil jim. U pole stál jihoafrický boerský farmář s puškou v ruce. Byl jedním z těch, kteří se před lety přistěhovali do Keně, a kteří se v tehdejší době, která předcházela před udělením nezávislosti této zemi, zase chystali vrátit se do Jižní Afriky. Farmář, na jehož pole nevinně vkročili, jako by nalézal povyražení v tom že na ně střílel. Zakayo a jeho přítel se skrčili až k zemi, aby se vyhnuli kulkám, a co nejrychleji zmizeli z míst.

(Dva členové naší redakce znají z vlastní zkušenosti africké poměry v koloniální době a tedy mohou s jistotou říci, že tento Boer střílel pouze proto, aby děti zastrašil a nikoliv v úmyslu je zabít. Kdyby totiž některé z nich zabil, hrozila by mu šibenice nebo aspoň doživotí. Černoši mají tendenci vykládat činy koloniálních mocností i bělošských přistěhovalců v nejnepříznivějším světle, kromě toho, že svalují na dřívější koloniální vrchnost všechny své nezdary a neúspěchy. Pozn. redakce.)

Zakayo i mnozí jiní z mých studentů často mluvili o tom, že jednou se přidají k některé osvobozovací armádě v jižní Africe. Říkali, že ať běloši mají sebevíce střelných zbraní, Afričané budou nakonec pány nejen v Rhodesii a v Mozambiku, nýbrž i v Angole, v Namibii a v Jižní Africe.

Jiný student téže školy, Michal, mě poučil o jiném druhu války. Když jsem ho potkala po prvé, sotva se mnou chtěl mluvit. Řekl, že nenávidí celý západ i ty své spoluobčany, kteří zapomínají na potřeby lidu a využívají nezávislosti země ke svému obohacení.

Naučila jsem ho skládat básně; jeho rodný jazyk se svou obraznou mluvou a výrazovou bohatostí se výtečně hodí k básnické mluvě. Skládání básní se mu hned zalíbilo. Jeho skladby byly nádherné, získával si literární ceny jednu za druhou, a já jsem na něho byla hrdá. Později mě však napadlo, že jsem sice pomohla vytvořit novopečeného básníka, že však jsem asi zároveň pomohla zničit rodiče se sociálního reformátora.

Tehdy jsem rázem pochopila, proč krátce předtím president Julius Nyerere zdvořile požádal všechny země, aby přestaly posílat do Tanzanie dobrovolníky. Když jsme přišli do Afriky, přinesli jsme s sebou nejen svá zavazadla, nýbrž i hodnoty své západní společnosti; toto platí o básnictví, o politice i o celém životě. Tyto hodnoty jsme předávali tamní mládeži, jež byla svěřena naší péči, ať byly pro ni vhodné a užitečné či nikoliv. Nejlépe by bylo bývalo nechat tamní mladé lidi rozhodovat samy za sebe podle svých vlastních kulturních hodnot.

Ředitel školy, na které studoval Michal, byl Afričan, který v této funkci nastoupil po jednom americkém protestantském misionáři; tento měl hlavní zásluhu na tom, že africký ředitel školy mohl vystudovat. Tento ředitel byl obyčejně velmi zdvořilý vůči misionářům; někdy se mi i zdál být vůči nim přehnaně zdvořilým. Jednoho dne mi však řekl, jak život vypadal dříve.

Řekl, že kdysi ve starých dobách před nezávislostí misionáři dovolovali Afričanům přijít jen k zadním dveřím jejich misijní budovy a nikdy k předním; pak směli vkročit pouze do kuchyně a nikoliv dále. Jako by se báli, aspoň v době, která předcházela udělení nezávislosti, že černoši by si všimli komplikovaného rozhlasového zařízení, kterým byly misie mezi sebou spojeny. Misionáři se totiž obávali, že po udělení nezávislosti jejich věřící by se mohli proti nim obrátit a proto jednotlivé misie byly ve stálém spojení se svým ústředním misijním domem.

Nakonec ještě se chci zmínit o jedné večeři. Tehdy jsem už byla v Keni asi dva roky a právě jsem učila v jednom malém městě ve středu země. Jeden student, jménem Samuel, mě pozval do svého domu, kde jsem poznala jeho rodinu. Také jsem byla pozvána k večeři. Jeho matka připravila velmi chutná jídla a tak docela přirozeně jsem pochválila její kuchařské umění. Na cestě domů se mě pak Samuel zeptal, může-li mi něco říci. Pak řekl: "Paní, nechci urazit vaše city, avšak u nás je pokládáno za velmi nezdvořilé, říci něco o jídle, leda že snad jídlu něco chybí." Nebyla jsem na sebe příliš hrdá. Za celé dva roky svého pobytu jsem nepoznala pravé cítění tohoto lidu, mezi kterým jsem přišla žít a kterému jsem přišla pomáhat. Nevěděla jsem ani tak obyčejnou věc, jak se mám chovat při jídle.

Tyto i jiné vzpomínky se mi hrnou do hlavy právě dnes, když tolik čteme o Angole. Vzpomínám si na svou naivnost, na svou otrlost, na svou ignoranci, a kladu si tuto otázku: Jak jen mohou Spojené státy vědět, co je nejlepší pro Angolu, a jak mohly vědět, co bylo nejlepší pro Čílí, Kubu nebo Vietnam?

Zároveň si také vzpomínám na to, že se mluví o Spojených státech jako o vůdci světa. Mýlíme se však, domníváme-li se, že svět nás hodnotí podle našich slov a nikoliv podle našich skutků, doma i v cizině. Nejdříve musí člověk mít svůj vlastní dům v pořádku a pak teprve může dávat druhým moudré rady. Jinak se nám může stát, že se budeme dívat do všech částí světa, do Angoly a jinam, kam, jak se domníváme, nás naše zodpovědnost volá, a ke svému údivu zjistíme, že tam o naši pomoc a o naše dobré rady nikdo nestojí.

* * *

Tento článek potřebuje aspoň krátký komentář, protože je typický pro tu velmi škodlivou neznalost mezinárodního komunismu téměř u všech idealistických novopečených sociálních reformátorů v západním světě a hlavně ve Spojených státech.

* * *

Svrchu přeložený článek vyšel anglicky v jedněch předních amerických novinách. Je zajímavé, že tato pracovnice z "Peace Corps" trpí, stejně jako mnozí její dobře to myslící američtí spoluobčané, tak hlubokým a přitom úplně iracionálním komplexem viny. Činy koloniálních mocností i misionářů v Africe nebyly vždycky v souhlasu s požadavky nejvyšší moudrosti, avšak nelze popřít, že obojí vykonali v afrických zemích nesmírné dobro, které zdaleka vyváží všechny nedostatky, spojené s jejich přítomností. Autorka, jak se zdá, připouští, že pro Angolce, stejně jako pro Čilany, Kubánce a Vietnamce, komunismus je možná nejlepším řešením jejich problémů. Sama toho o komunismu asi mnoho neví. S tímto jejím názorem nemohou souhlasit ti, kteří vědí, co komunismus je. Proto je nutno silně zdůraznit, že Spojené státy tím, že pomáhají Angolanům uchovat si svobodu a právo na sebeurčení, jim poskytují pomoc prvního řádu a konají velmi závažné mezinárodní dílo. Proto by v této věci všichni Američané měli svorně stát za svou vládou. Stane-li se Angola komunistickou zemí, ztratí svobodu navždy. Také Spojené státy sice nemají svůj dům v dokonalém pořádku (kdo jej má v dokonalém pořádku?) a přitom prokazují mnohým zemím světa velké dobro a neocenitelné služby. Je žalostné, že mnozí Američané, kterým nechybí idealismus, kterým však chybí potřebné znalosti a zkušenost, svými nevhodnými projevy stejně jako naše autorka nevědomky klamou své ostatní neinformované spoluobčany. — Pozn. redakce.

Výtvor Boží – naše děti

Děti — nenarozené i právě narozené, chlapci a holčičky, dospívající mládež — celá nová generace je výtvorem všemocné myšlenky a neomezené lásky živoucího Boha, našeho Otce. I když nepřicházejí na svět jako uvědomělé osobnosti, musíme tyto naše bratříčky a sestřičky mezi sebe uvítat a mít úctu k úžasné záhadě lidského poslání, ke kterému jsou povoláni. Jim, těm nejmenším, patří naše požehnání.

Zvláštní požehnání patří i jejich rodičům, jejichž odhodlání a odvaha daly život novým občanům země. Rodiče musí být ochránci a obránci svých dětí od toho okamžiku, kdy začnou tiše a bezbranně svůj život v lůně matky.

Katoličtí rodiče nesmí zapomenout, že jsou tvůrci prvotní a posvátné společenské jednotky, katolické rodiny. Je jejich povinností, aby křtem uvedli své nově narozené děti bez prodlení a s plným vědomím své zodpovědnosti do věčné rodiny, kterou je Církev, a aby je pak vychovávali a dali vychovávat takovým způsobem v takovém duchu, jaký je v souladu s jejich znovuzrozením v Kristu.

Nechť je Matka Boží vezme pod svou ochranu. ch.

Z "HLASU NÁRODA",

našich nových českých novin,

MÁME

UPŘÍMNOU RADOST!

Hned si je objednáváme do naší restaurace,

aby se počet jejich čtenářů rozšířil

a náš zdejší českoamerický kulturní

život znovu ožil

zvláště u příležitosti dvousetletého

trvání naší americké nezávislosti.

Manželé Josef a Anička Ryšavých,

majitelé restaurace

"CZECH NOOK"

3126 S. OAK PARK AVE.

BERWYN, ILL.

Víte, kde je v Berwynu "Český koutek"?

Hned poblíž Burlingtonské dráhy, před přejezdem kolejnic u MacNeal Hospital, 3126 S. Oak Park Ave. Je to pravá česká restaurace manželů Josefa a Aničky Ryšavých. Vaří se tam opravdu "po našem", jak dovedla jen vaše maminka. A když si někdy budete chtít udělat se svými přáteli "labužnickou slezinu", stačí panu šéfkuchaři Ryšavému zavolat, vyjádřit své přání, smluvit datum, domluvit se na počtu zájemců o zaječí, srnčí, bažantí či jakoukoliv pochoutku "divočiny" a rád vám vyhoví.

Budete-li si přát, poradí vám i ve výběru vína, jímž se taková divočina zapíjí, protože v tom má evropské zkušenosti.

Po jablečném závinu, čili "štrúdlu", anebo domácích koláčcích, které si peče kuchmistr Ryšavý sám, si pak už uděláte jen předsevzetí, že se k Ryšavým do "Českého koutku" zase brzy se svými přáteli vrátíte. Až tam přijdete, nezapomeňte jim říct, že jste se o jejich restauraci s lidovými cenami dozvěděli z "HLASU NÁRODA". Teď vám už jen přejeme "Dobré chutnání".

Read your

CATHOLIC PRESS

Millions of Catholics in the world today wish they had such freedom!

DOPISY *našich čtenářů*

OREGON, OHIO

Ctěná redakce
HLASU NÁRODA.

obdrželi jsme první číslo HLASU NÁRODA a ani nevíte, jakou jsme měli z něho radost. Jako kdyby k nám přišel náš starý přítel, kterého jsme neviděli mnoho let.

U nás na moravském Slovácku bývá zvykem, když do domu přijde vzácná návštěva, tož se musí oslavit. Maminka idú do kuchyně, uvaří kafe alebo lipového čaju, potom zajdu do komory a donesú mísu makových buchet. Tatíček ten zas vytáhnu ze žigle flašku tej pravej slovácke slivovice, nalejú každému štamprlu a potom si všeci ťuknú na zdraví, a tak sa ta vzácná návštěva pohosti.

No, ale tentokrát jsme nevěděli, že k nám taková vzácná návštěva dojde, lebo nám to teprva před měsícem oznámili v Katolíku, že po Novém roku dostaneme z Chicaga vzácnou návštěvu, tož jak ta vzácná návštěva přišla, tož jsme od radosti zapomněli uvařit kafe a také jsme si zapomněli ťuknút na zdraví.

Ale jsme se s naším milým hostem bavili dlouho do noci, měli jsme z něj velikou radost a duševní požitek.

Tož tě, milý HLASU NÁRODA, *vítáme mezi nás jako novorozeňátko*, které ses shodou okolnosti narodilo právě v době vánoční, kdy celý křesťanský svět oslavuje narození Krista Krále. Tož, HLASE NÁRODA, přicházíš jako mladý, statný junák, plný energie, svěžesti a síly, přicházíš, abys oral tu brázdu na poli národa dědičném. Přebíráš pluh od těch našich stařečku "Katolika" a "Národa", kteří pod tíhou stáří 86 let museli vypřáhnout. Proto ti přejeme mnoho zdaru, síly a naděje a mnoho nových odběratelu. Jedině tím si udržíme a zachováme náš jediný český, svobodný, katolický časopis na celém světě, který informuje a podává správné a pravdivé zprávy, aniž by se musel bát nějaké vládní kontroly.

Pevně věřím a doufám, že přijde doba, kdy tento náš HLAS NÁRODA nebude jenom HLASEM NÁRODA pro nás zde ramení vystěhovalce, dnes rozptýlené po celém světě, ani nebude hlasem volajícím na poušti, ale též bude i HLASEM NÁRODA tam doma, v naší staré vlasti, dnes bohužel zotročené, vlasti našich otců a dědů, ze kterých jsme vzešli.

[illegible] do nedávné historie, kdy [illegible] Uhlířská. [illegible] známé jednání velmi [illegible] naší statní vlasti a [illegible], že je to na tisíc let. Nebude dlouho a [illegible] ale jistě; tak [illegible]

Pěkný pozdrav redakci a vám všem odběratelům HLASU NÁRODA přeje vše nejlepší
Váš JAN KUČERA

* * *

HOPKINS, MINN.

Drazí,

přijměte blahopřání k vydávání naššho nového týdeníku. Moje maminka odebírala Katolík celý čas. Když zemřela v roce 1951, pokračovala jsem v jeho odebírání, abych nezapomněla česky. Zasílám šek na $15.00.

Vaše MARIE KOKESH.

* * *

MORRISVILLE, MO.

Ctěné vydavatelstvo
HLASU NÁRODA.

posílám šek na $15.00. Dostal jsem první číslo HLASU NÁRODA a líbilo se mi. Myslel jsem ,že to budou noviny asi jen o osmi stránkách a zatím jsou tak velké jako byl "Národ" a mají tisk, který se dobře čte.

Přeji vám Boží požehnání. Se srdečným pozdravem
JOHN C. PFITZNER.

* * *

OKLAHOMA

Ctěná redakce,

přihlašuji se za odběratelku HLASU NÁRODA. Posílám Money Order na $15.00. Noviny se *mi moc líbí, písmo se mi* pěkně čte.

S Bohem!
Mrs. MARIE FUKSA.

* * *

LIDGERWOOD, N. DAKOTA

Ctěná redkace,

posílám předplatné na HLAS NÁRODA. Jsem ráda, že jste jej vydali. Jsem už starší a ráda čtu česky. Náš pěkný kostelík sv. Jana Nepomuckého zavřeli a tak teď musíme chodit do kostela sv. Bonifáce. Čeští dustojní páni tu nejsou a českých osadníku ubývá. Minulý týden byly mrazy a sníh a tak jsem nemohla jít na poštu.

Přeji vám vše dobré.
Mrs. LEE NEIDVIECKY.

PHILADELPHIA, PA.

Ctěná redakce
HLASU NÁRODA.

posílám vám $25.00 na nové noviny, které začnete tisknout v lednu. Přeji vám mnoho štěstí a vim, že se to s Boží pomocí potaří.

JOSEPH F. SUKANY

* * *

MELBOURNE, FLA.

Ctěná redakce,

přeji vám šťastný, úspěšný nový rok 1976. Přihlašuji se za HLASU NÁRODA [illegible] šek na $15.00. Moji rodiče odebírali Katolík asi od roku 1901. Potom Hospodář, [illegible] kterých jsem se naučila [illegible] a psáti. Moje děti Přítele dítek. Muj [illegible] odebíral Hlas a Čes[illegible] neboť bydlel ve Fen[illegible] znal dobře Dr. Hyn[illegible] Obrázek Dr. Hynka Dostála a msgr. Jana Vránka, uveřejněný na str. 7, dobře znám. Msgr. J. Vránek odával moje rodiče v roce 1903 v Omaze v Nebrasce. Četla jsem ráda Katolík, neboť přinášel zprávy z Nebrasky, kde jsem se narodila, a ze St. Louis, Mo., kde po 6 let pracoval můj muž. Doufám, že i ve HLASU NÁRODA budou zprávy z těchto států a potom z Texasu a Oklahomy.

Kolem vánočních svátků se nám tu ochladilo a ještě není teplo. Předtím jsme tu měli stále teplo, tak člověk si těžko tomu chladnu zvyká. Potřebovali bychom dobrý déšť. Občas trochu naprší, ale je to málo. Líbil se mi obrázek Velehradu, kde jsem byla v roce 1974. Moc ráda na to vzpomínám. Jen škoda, že jsem neměla dost času, ale dá Pán Bůh, že se tam ještě podívám. Chtěla bych poznat rodiště mých rodičů, ale když jsem tam byla v roce 1974, nezdraví a Božího požehnání a aby se nám HLAS NÁRODA, dlouho udržel.

měla jsem jména přátel a tak jsem nevěděla, kde je mám hledat. Už abych toho pro dnes nechala. Přeji redakci mnoho ho udržel.

S pozdravem
ANNA JASA.

* * *

CICERO, ILL.

Dp. Vojtěchu Vitě
s redakčním kruhem,

první číslo HLASU NÁRODA obdržela má dcera Elsie Krons. Moje dcera česky nečte; rozumí a taky trochu mluví. Tak jsem si přečtla to první číslo HLASU NÁRODA já a četla jsem jej 3x. Moc se mi líbí. Posílám vám předplatné na rok a $10.00 dar na tisk.

Přeji vám Boží pomoc a požehnání a hojný počet předplatitelů do budoucna. Šťastný, úspěšný nový rok 1976 přeje
Mrs. ROSE POHAJDA.

* * *

BROOKFIELD, ILLINOIS

Milí přátelé,

míval jsem přátele v Katoliku a doufám, že toto přátelství bude pokračovat i v Hlasu Národa. Proto toto oslovení.

Omlouvám se, že posílám předplatné teprve nyní, jsem v poslední době přetížen přípravami k přednášce pro státní sjezd zeměměřičů ve státě Indiana, o kterou mě požádali a to koncem ledna, tedy málo času po večerech a nedělích zbývá.

Přeji vám všem hodně úspěchu a počítejte se mnou jako se stálým odběratelem.

Upřímně vás zdravím,
Váš LADISLAV MATOUŠEK.

BERWYN, ILLINOIS

Milá [illegible] HLASU NÁRODA.

přeji vám hodně štěs[illegible] Božího p[illegible]ání ve vyd[illegible] HLASU NÁRODA. Posílám vám $15.00 — předplatné na rok 1976. Chodili jsme na Velehrad na pouť a proto mám radost, že nové Česko-americké kulturní středisko v Chicagu má toto jméno. Když jsme šli na Velehrad, šli jsme přes Uherské Hradiště.

S Pánem Bohem.
vaše Anežka Manak

SWARTZ CREEK, MICH.

Důstojní pánové, ctěná redakce,

sdělujeme vám, že jsme obdrželi tři čísla HLASU NÁRODA, která nás potěšila a nahradila nám Katolík, který jsme rádi četli.

Přejeme vám dobré zdraví, Boží požehnání a hlavně hodně odběratelů. Posíláme $20.00, $15.00 na předplatné a $5.00 na tiskový fond.

S veškerou úctou,
JOSEPH F. TRECHA

OWOSSO, MICH.

Milá redakce,

prosím vás všechny, abyste si vzpomněli v modlitbách na mého muže, kterého si Pán povolal 10. ledna. Ještě tento šek pro vás napsal. Odešel velmi náhle a byl na smrt dobře připraven. Každodenně chodili jsme na mši svatou a k svatému přijímání. Posledni pomazání též obdržel. To mě velice posiluje v mém zármutku. Muj muž byl hodný člověk a lidé jej měli rádi. Žili jsme v lásce skoro 55 let.

Prosila bych, abyste mi sdělili, zdali do zámoří se platí víc a kolik. HLAS NÁRODA posílejte na mé jméno a na starou adresu.

Zaplať vám Pán Buh.
TEREZIE KASPERIK

* * *

Milá naše věrná čtenářko,

Pán Bůh Vás notes ve vašem zármutku. Na ztrátu drahé bytosti není žádné lidské útěchy. Jedině víra v Krista Pána nám dává záruku o shledání na věčnosti. Na Vašcho manžela si rádi vzpomeneme v modlitbě při mši sv. — Ve věci poštovného do zámoří záleží na světadílu, kam se noviny posílají. Napište n[illegible]

NEW YORK, N.Y.

Milý důstojný pane Vítě,

už je to tak, že po c[illegible] život bol a zármutek se [illegible] s radosti. Když nám by[illegible] jeno, že naše noviny, vy[illegible] českými benediktiny. [illegible] 1975 ukončí svoji 85-le[illegible] tu k našemu lidu, byl[illegible] všichni zarmouceni. Al[illegible] nám byla dána naděje, [illegible] všechny obtíže zvláště z[illegible] ních po[illegible]ěru, se bude v[illegible] týdeník HLAS NÁROD[illegible] dlý se [illegible]dování z té zpr[illegible] dycentiv[illegible]ští čekal na no[illegible] No[illegible] ny jsem obdržela [illegible] rek na [illegible]átek sv. Tři kr[illegible] dostně mě překvapily. Když jsem se dívala na přední stránku, řekla jsem si, dej Pán Bůh, aby HLAS NÁRODA pokračoval ve šlépějích těch prvních našich českých zakladatelů a obhajoval vše, za co oni tak těžce bojovali. Aby se HLAS NÁRODA udržel, je povinností nás všech jej podle možnosti finančně podporovati a tak se snažiti ulehčit to těžké břímě, které nesou ti, co pro dobro tisku pracují.

Zdraví a pevnou vůli vám všem přeje
RŮŽENA KŘÍŽ

NEW YORK, N.Y.

Komunistickým organisacím
celého světa
a jejich delegátům, kteří
se mají sejíti na celosvětovém
komunistickém sjezdu připravovaném v Moskvě během roku 1976

Vážení pánové !

Přijměte toto poselství jakožto otevřený dopis, který Vám má objasnit stanovisko mnoha důsledných obhájců demokracie a tím Vašich odpůrců, at' již je béře[illegible] vážně či nikoli. Je pra[illegible]ěpodobné, že se připra[illegible]ujete nebo jste již připrav[illegible] na 25. sjezd komunist[illegible]kých stran z nejrůznějších zemí, který se má konat [illegible]os v Moskvě. Není však [illegible]avděpodobné, že byste by [illegible]stejně dobře připraveni [illegible]ážit situaci, [illegible]ak skutečně [illegible]á, že toti[illegible] tento sjezd [illegible] poslouží [illegible]ečnostem dí[illegible]ům v Moskvě, aby mo[illegible]stě více u[illegible]hnouti smy[illegible]kolem V[illegible]ch krků a l[illegible] Vás tak o[illegible]ti. Proto [illegible]volují [illegible]ti Vám s[illegible]á, bled[illegible] ohledu na [illegible]da jej p[illegible]e a uvíží[illegible]e.

Jse[illegible]iního z nm u[illegible]lantu [illegible] musil op[illegible]e skosl[illegible]ko, p[illegible]né s[illegible] nech[illegible]dat svýc[illegible]o-krati[illegible] výsad[illegible]ie-lé Če[illegible]ovenska, [illegible]zů-stali [illegible]. jsou vyc[illegible]oli-tické [illegible]ekonomic[illegible]ná-tlaky [illegible]é zostřen[illegible]pří-tomn[illegible]ovětské [illegible]y a armá[illegible]ních st[illegible]. Jak my [illegible] tak nár[illegible]na musí[illegible] důsledkur[illegible]okol-nost[illegible] prvé svět[illegible] val-ce s[illegible]il v S[illegible]ém Svaz[illegible] totalitn[illegible]ím, kterv[illegible]e, kde je[illegible]ožno, t[illegible]em jeji[illegible]d-ní [illegible]zejmé[illegible]ch práv[illegible]návat[illegible]né kře[illegible]světov[illegible]or.

[illegible]ování

K. V. RAIS:

DO PRAHY NA POUŤ

Dne 13. května, letošního roku, kolem desáté ranní šel listonoš Lasík k chalupě souseda Pilaře. Chalupa stojí na kopečku mezi zahradami a jde se k ní uličkou mezi ploty. Lasík si pootevřel bránu, sbitou ze tří prken a dvou postranních sloupků, a zvolna, přikloněn stoupal do kopečka. Byl nevelký, ale ramenatý, již trochu přikloněn a vlasů oplesnivělých. Měl kabát bez šosů, dlouhý až ke kolenům a odřený, takže se leskl, ale držel jako prkno a nikde nebyl ani troška protržen; byl ještě z těch starých dobrých suken humpoláckých, jež ztrativše vlas i barvu, držela přec a nebylo jich možno roztrhati. Na hlavě mu seděla čepice, jež upředu končí štítkem, nad nímž se třepetají tři třapečky; takové čepice nosí napořád podkrkonošští Němci, ale také u nás je hodně ve zvyku, nejsmeť od Krkonoš tuze daleko.

Kalhoty Lasíkovy byly z plátna a vždycky mu pravá nohavice splývala řádně na botu, levá visívala na holínce, čili jak u nás říkají, nosil jednu na neděli, druhou na všední den.

Pilařova chalupa byla omítnuta a obílena; vpředu měla tři okna, dvě větší od světnice hospodářovy, jedno menší v přístavku, vystavěném ze špalíčků. Ten přístavek byl výminek. Vlevo od chalupy byly kulny, vzadu se s ní pojily chlévy a stodoly zavíraly dvůr.

Lasík po dvou schůdkách vystoupil na zásep a volněji šel k síni. Hospodář Pilař, asi pětatřicátník, prostřední postavy, klátící se při chůzi, vyšel právě branou u stodoly do dvora. Rozlámaný měkký klobouk mu na světlovlasé hlavě seděl posunut do týla; kabátu neměl, jenom vestu úplně rozhalenou. Na hrubé košili s širokými rukávy byly nataženy režné šle.

Odřené nohavice z látky vlněné, ale již silně zaplátované, měl zastrčeny do shrnovaček. Byl patrně rozbručen. Podívav se jen tak zdálka na Lasíka zvolal:

"Něco mi neseteˀ"

"Panímámě psaníčko," odpověděl starouch.

Hospodář pohodil hlavou, potáhl knír a beze slova zašel do stodoly. Lasík chtěl již vstoupiti do síně, jež se zavírala dveřmi v polovici přeřízutými, takže se mohla otevříti třeba jenom horní nebo dolní půlka jejich, již sahal po klapce, aby si také dolní půli otevřel, ale vtom zahlédl panímámu vejměnici v bráně u stodoly.

Panímámě Pilařce bylo již dobrých sedmdesát, ale každý by byl hádal šedesát. Byla na ženskou spíše velká, v kříži ohnutá; líce měla opálená, kostnatá, oči malé, černé, řasy jako uhel, čelo nízké a vrásčité, vlasy už popelavé. Kdo se na ni podíval zblízka, spatřil, že její líce jsou samá drobná vráska, oči uvadlé.

Když ji Lasík zahlédl, zakýval na ni bílým psaním a postál. Pospíchala k němu; byla bosa a měla krátkou sukni, modráčku, ale vzorek byl na ní již úplně vyhledlý a modř byla také hodně odřená, takže se rež víc a více hlásila. Přichvátala ke dveřím, odhodila klapku a vedla Lasíka do vejměnku. Šlo se tam síní, v níž napravo byly dveře do světnice hospodářovy, nalevo do chléva; šlo se přes dolík nad sklepem vedle pece do úzké a tmavé síňky, v níž byly dveře do vejměnku. Pilařka nahmátnuvši ve výklenku pod komínem klíč, strčila ji do dveří, několikrát bystře zatočila a otevřela.

Lasík vešel do čisté, vybílené světničky. Vlevo u dveří stála tam velká zelená kachlová kamna s plotnou, při níž na stěně visely poklice a hrnečky. Napravo byla postel, vystlaná peřinami z kanafasu modře a míle široce pruhovaného; měla velkou, vysoce naditou svrchnici a dva rozlehlé polštáře.

Dále při stěně stála vydrhnutá lavička, vedle ní měkká skříň, tmavá již i odřená, takže nebylo možno říci, jak byla natřena; jen v prostředku na dvířkách byly znáti červené obdélníkové okraje, v nich zbytky liliových listů a kousky bílých květů. Naproti skříni, při levé straně jako kamna, stál stůl, nyní již na povrchu bezbarvý, hladce vydrhnutý, na trnožích tmavě červený; okraj desky byl vroubkován. Kolem stolu do pravého úhlu byla lavička a na straně do světnice stály dvě židle, také již bezbarvé, odrhnuté, jenochu známé podoby se srdcovitým výřezkem. Na stěnách visely obrazy v černých hladkých rámech, červotoči rozvrtaných; bylo tu srdce Pána Ježíše a srdce Panny Marie, svatý Jan Křtitel a Spasitel jako pacholata, svatá Kateřina a Barbora, obraz Krista Pána na kříži, provedený zlatem na hladké bílé půdě. V rohu nad stolem byl začmoudlý, tmavě barvený obraz svaté Anny, učící dcerušku svou čísti. Nad stolem visely podobizny císaře Josefa a Karla Havlíčka, oně provedené hnědě na černé půdě, a mezi nimi stará přemie Odřich a Božena. Ty tři obrazy míval nebožtík výminkář Pilař v obzvláštní úctě.

Panímáma Pilařka podala Lasíkovi židli a listonoš položil psaní na stůl. Stařena odskočila ještě do síně a hbitě přinesla půl bochníku černého chleba, talířek s kouskem másla a pravila vlídně:

"Ukrojte si u nás!"

Lasík se nedal pobízet, ukrojil, namazal a pokrájev jedl. Panímáma sáhla na skříň pro brejle po svém nebožtíku, posadila je na špičku nosu a pravila klidně: "Od syna v Praze; atres psala nevěsta, syn jde do práce a nevěsta psaní obstará." Na okně měla malou muchu, z proutí spletenou, a v ní hromádku nití černých i bílých, klubíčko, trochu knoflíků, náprstek a nůžky. Vzavši nůžky, ustřihla okraj obálky a vytáhla list; přitom jí z něho vypadly do klína dvě zlatky. Překvapena počala čísti.

Klidné líce se jí jasnilo, vrásky se hladily a malé oči se veselo dívaly z brejlí. Přečtši začala znova; když oči docházely ke konci, usmála se a podala psaní Lasíkovi.

"Tak si jen přečtěte!" pravila.

Starouch měl právě namazané sousto; honem je strčil do úst, a položiv zbytek krajíčka na stůl, počal trhaně, polohlasitě čísti:

Naše milá maminko!

Tak Vás pěkně pozdravujeme a líbáme i oznamujeme Vám, že jsme chvála Pánu Bohu zdraví a že ten týden je u nás v Praze pout'. Už jste u nás tolik roků nebyla a tuze rádi bysme Vás viděli. Já k Vám přijeti nemůžu a žena taky ne, tak Vám, milá maminko, posíláme dvě zlatky, abyste sem přijela. Teď jezdí ty laciné vlaky, tak Vás to mnoho stát nebude a potěšíme se. Jenom to nějak udělejte, abyste si u nás mohla hodně dlouho pobejt. Já Vás provedu po Praze, letos před svatým Janem to má na Vltavě být tuze pěkné! Ještě Vás prosím, abyste byla tak dobrá a poslala nám hned korešponderský lístek, přijdete-li tím svatojanským vlakem dozajista. Nastokrát Vás pozdravuje a líbá za oba

Váš syn až do hrobu smavého

Josef.

Lasík dočet, ještě hleděl na řádky. Rty se mu chvěly a dojem v tvářích byl podobný, jako by byl stařec jedl něco trpkého nebo hořkého.

"Hezky vám ten syn píše, panímámo, vydařil se vám!" řekl srdečně.

Pilařka se usmála a v očích jí zasvítilo. Opět vzala list do opálených rukou; že brejle prve již položila na stůl, přidržela je nyní jen před očima. Lasík dojídal krajíček. Nemluvil a tak se zdálo, že mu sousto již tak nechutná.

"Pojedete, panímámo, bodejť byste nejela!" pravil polo otázkou.

"Inu, co mám dělat, taky je zas ráda uvidím."

"Tak tak, jen se tam podívejte!"

"Ale jak jen to udělat s tím korešponderským lístkem? Nebude pozdě?" ptala se polohlasně.

"Nějaký tu mám a mohla byste to honem napsat, ráno to mají; doskočím zatím tuhle do stavení a potom bych se pozastavil."

"Když budete tak dobrý," odpověděla.

Lasík ochotně zakývav, odcházel; stařena jej vyprovodila až do síně a vešla do světnice hospodářovy. Byla prázdna, děti byly někde na toulkách a dospělí v práci. Panímáma se nerozhlížela, ale bystře šla k oknu, kde stála lahvička inkoustu a pero, potom ty dvě věci honem nesla do vejměnku. Opět nasadila brejle a psala; těžce psala, zdlouha, starým švabachem a nad každým slůvkem rozvažovala:

Milé děti!

Pán Bůh Vám to zaplať. Přijedu tím slavným vlakem, a když budete tak dobrý, tak na mne čekejte. Ostatní vám všecko vypovídám, až přijedu. Nastokrát Vás pozdravuje a líbá Vaše věrná matka. —

Dopsavši šla ke skříni a otevřela dolení zásuvku. Z té vyndala své tlusté modlitby a hledala mezi listy. Hledala synův dopis, na němž byla napsána jeho adresa.

Položivši složený dopis na stůl, opisovala na lístek:

Pán Josef Pilař, zámečnický v Praze, Žitná ulice, naproti hospodě U Lajblů, do dvora první poschodí.

Sotvaže pernou tu práci dokonala a ještě jednou přehlížela, je-li všecko dobře provedeno, byl Lasík tu.

Panímáma mu podala lístek; přehlédl jej znalecky a zakýval hlavou.

"Dobře je to, vezmu ho na poštu, odpoledne pojede."

Panímáma opět šla ke skříni; ale náhle se zastavila, a zadívavši se na listonoše, pravila: "Ale prosím vás, vždyť jsem se ani neptala, co ten slavný vlak do Prahy stojí!"

"No, navlas nevím, ale myslím tři zlatky tam a sem," odpověděl posílak.

"Tři zlatky —," vydechla panímáma v myšlenkách, a vyhrabavši nedělní sukni, sáhla do kapsy. Vyndala čtyřák.

"Tak tuhle —," pravila a podávala jej Lasíkovi.

"Pán Bůh naděl," odpověděl a vycházel. Stařena šla za ním.

"Co bych za to, panímámo, dal, kdyby mně taky tak dítě psalo! Jel bych hned, tu chvíli bych jel!" pravil vroucně a lístkem, jejž dosud držel v ruce, zakýval do vzduchu, jako by říkal: Marno — marno . . .

Pokračování

Cukrovka je třetí hlavní příčinou smrti v U.S.A.

Washington. — Jedna kongresní komise, sestávající ze specialistů, studovala stav cukrovky ve Spojených státech; její zpráva je dosud nejdůkladnější studií o této věci. Zde jsou některé z jejích závěrů.

Cukrovka (diabetes) je po srdeční mrtvici a rakovině třetí hlavní příčinou smrti; ve Spojených státech zemře ročně na 300,000 lidí na cukrovku nebo její komplikace. V přítomnosti žije ve Spojených státech asi 10 milionů diabetiků, z nichž však asi polovina o svém onemocnění neví. Cukrovka je dosud nevyléčitelná; také se dosud nepodařilo zjistit příčiny toho, proč je ve Spojených státech na vzestupu. Někteří lékaři se domnívají, že hlavní příčinou je zvyk Američanů jíst příliš mnoho cukru. Průměrná délka života diabetiků je o třetinu menší než je délka života zdravých lidí. Diabetikové jsou také více ohroženi slepotou a srdečními chorobami. Ženy mají o 50 procent větší pravděpodobnost než muži, že onemocní cukrovkou, barevní mají o 20 procent větší pravděpodobnost onemocnění cukrovkou než bílí, mezi chudými je cukrovka poměrně třikrát častější než mezi zámožnými, a pravděpodobnost onemocnění cukrovkou se znásobuje jednak větší tělnatostí, jednak vyšším věkem. Tato pravděpodobnost se zdvojnásobuje, přibude-li 10 let na věku nebo 20 procent na váze.

Cukrovka se projevuje velkou žízní, ztrátou váhy a síly a špatným oběhem krve. Nejběžnější formou cukrovky je diabetes mellitus. Tato forma je charakterizována přítomností abnormálního množství cukru v moči a v krvi, způsobeného vadnou žlázou pankreas (slinivka břišní) která není schopna produkovat dostatečné množství insulinu, přirozeného hormonu proti cukrovce.

Druhá forma, diabetes insipidus, je způsobena zraněním zadního laloku štítné žlázy a je charakterizována přílišným močením. Zraněná žláza totiž není schopna produkovat antidiuretický hormon a ledviny pak nejsou schopny zadržovat vodu.

Federální vláda by chtěla věnovat na boj proti cukrovce do roku 1980 celkem 548 milionů dolarů; bude však záležet na tom, zda Kongres tento její plán schválí.

(VOICE OF THE NATION)

IN THE COMING ISSUES WE'RE GOING TO TALK ABOUT AMERICA! WHY WE LOVE IT;

WHERE WE — CZECH-AMERICANS HAVE BEEN; WHERE WE ARE TODAY; WHERE WE WISH TO BE TOMORROW!

DR. LUDVIK NEMEC:

CZECH TRADITION AND PIETY IN EUCHARISTIC DEVOTION: PAST AND PRESENT

(Partial text of the speech from meeting of January 8, 1976, in Philadelphia.)

In welcoming you to this first important meeting of the Czech National Committee for the 41st International Eucharistic Congress to be held in Philadelphia August 1-8, 1976, I would like to direct your attention to the leading theme of the Congress: "Jesus, the Bread of Life!" This is to mean that the hunger of mankind for ideals and reforms can be pacified only when man keeps a balance between spiritual and secular values under the influence of the Biblical warning that "Man does not live on bread alone but on God's Word," Jesus Christ, who is the real bread of life and who alone satisfies the hungers of the human family.

This was always well understood by the Czechs in the past, because the Eucharist became a cornerstone of spiritual life since the early Christianization of our nation. Quick retrospect into our history greatly substantiates this fact. Sts. Cyril and Methodius brought us a vernacular into liturgy already in the ninth century so that people would better understand the mysteries of the Mass. St. Wenceslaus in the beginning of the Xth century (d. 929) was already preparing hosts and wine for the daily Mass he attended with his grandmother, St. Ludmila (d. 916); St. Adalbert, second bishop of Prague (d. 995), defended the churches as Houses of God against their pagan vandalization; Blessed Agnes established a convent of Benedictine Sisters to maintain Liturgical worship; St. Procopius (d. 1080) gathered monks in adoration of the Eucharist and Benedictine Fathers continued his legacy of liturgical worship in their Slavonic monastery in Emaus, established for them by the Father of the Country, Emperor Charles IV (r. 1370), in the XIVth century.

In the XIIth century it was St. Norbert of Premonstratenses, once abbot of our famous monastery in Strahov-Prague, where he also died, who led his monks toward Eucharistic worship, and St. Norbert is portrayed always with the monstrance of the Blessed Eucharist. From the XIIIth century there is further the well known fresco, "Miraculous Mass of Bolsena," which was dedicated by [Titian and Loto (1511-12)] to the defense of the fundamental mystery of the Catholic Church, the Eucharist. It represents a miracle that took place in 1263, when the Czech priest Peter of Prague, tormented by doubts on the truth of Transubstantiation, while journeying from Prague to Rome celebrated Mass at Bolsena, Italy. He then saw blood drip from the consecrated Host and bathe the corporal. The miracle also had important consequences for art: St. Thomas Aquinas composed two hymns (**Sing My Tongue the Savior's Glory** and **Zion Lift Thy Voice and Sing**) for the Mass of the feast of Corpus Christi, instituted ad hoc by Urban IV in 1264.

The same heritage was observed by St. John Nepomucene (d. 1389) in the XIVth century, and the so-called precursors of John Hus, namely John Milic of Kromeriz, or Matthew of Janov in the XVth century in emphasis of frequent and early Communion, centuries before Pope Pius X (d. 1914) introduced it to the universal Church. Even the Hussites' reform and revolt can be and is understood only when one knows Hus' devotion for the Eucharist, or of Jerome of Prague's (d. 1416) concern for the Chalice and his followers' determination to defend it as a precious privilege to hold and to keep. Later collision of Reformation and Contrareformation was motivated also by their differences concerning the liturgical Eucharistic Sacrifice, while it was defended by Blessed John Sarkander. And it was also the Eucharistic heritage which brought our Blessed John Neumann from Prachatice to America (1811-1860) in the XIXth century, who among many other reforms introduced the Forty Hours Devotion, which is now observed over the whole of America. Just recently, the late Cardinal Joseph Beran (1882-1961), Archbishop of Prague, had as his motto: "Eucharist and Work" and was persecuted by the Communists for his determined defense of freedom of worship and was silenced, symbolically enough, while having a Corpus Christi Mass at St. Vitus Cathedral on June 19, 1949. Finally, it is the faithfulness of Czech bishops, prelates and priests to the Eucharist, why they are suffering at this very moment. Perhaps our last Eucharistic Congress, held in Prague in 1935 so gloriously, should also be a reminder to all of us Czechs of much Czech tradition and piety in Eucharistic devotion – past as well as present. Let it be also in this Congress and let Czech participation in it be a testimony to it as well.

'Earful' of Health News Is Offered at Cancer Prevention Center

When someone asks a former examinee of the George and Anna Portes Cancer Prevention Center, "How are you?" he may get an earful.

Persons who have come to the non-profit Center at 33 W. Huron St. in Chicago for physical check-ups receive one of the most comprehensive head-to-toe health screenings offered.

Prior to receiving examinations from internists and other specialists, individuals undergo electrocardiogram, blood analysis, chest x-ray and extensive tests for vision, hearing, lung capacity and other functions. All this takes the persons about three and a half hours.

Examinations of such scope are possible through the Center's use of a system called Automated Multiphasic Health Testing.

"We utilize a computer and advanced medical technology to aid our doctors and technicians," explains Dr. Angelo P. Creticos, medical director. "Thus we are able to give efficient, thorough examinations to increasing numbers of examinees."

As they enter the world of automation-assisted health screening, each examinee is given a small plastic card that identifies them with the computer. At each station the card is inserted into the testing machine. As the test is given, the results are transmitted automatically to the computer along with other data about the examinee.

This information, together with reports from examining physicians, is presented to each examinee in a follow-up meeting with a consulting doctor at the Center. The doctor explains the examination findings, but does not diagnose or treat illness. The Center then sends complete results to the examinee's personal physician for follow-up.

Aid to Family Doctor

According to Dr. Creticos, "The Center sees itself as an aid to the family doctor. With the results of a thorough health screening in hand, the doctor can spend his valuable time diagnosing and treating any problems the screening may have uncovered."

The Center had its beginnings as a one-night-a-week clinic in the basement of Women's and Children's Hospital. One of the four founders, Mrs. Evelyn Weltman who is currently president, recalls that "at first, the Center was operated solely by women and for women."

As interest in health screening programs grew, the tests given for breast and cervical cancer gave way to overall health screening for both men and women. Last year over 25,000 persons visited the Center to receive health screening.

Since it has been operating from its own ultra-modern facility on West Huron St., the Cancer Prevention Center is continually adding new testing techniques and devices to the examination procedure.

Many New Test Screenings

Last October it introduced a breast screening called thermography. Given routinely as part of the regular examination, this "hot spot" test is able to detect any abnormalities in the breast by measuring body heat.

(Turn to page 16)

Smithsonian Tours Take Bicentennial Celebration Across America

WASHINGTON — More than 90 American communities are expected to join in the national celebration of the Bicentennial by hosting groups of folk artists from around the world. Following appearances at the summer-long Festival of American Folklife in Washington, folk performers will go on tour in a Bicentennial program made possible by the Smitsonian Institution, the American Revolution Bicentennial Administration, and host communities.

Entitled ON TOUR, the program enables cities and towns with a strong interest in their ehtnic heritage to participate in a national Bicentennial program while creating a local celebration that reflects the unique ethnic experience within each community.

Sponsorship of the ON TOUR program is open to a variety of community organizations. Ethnic community groups, bicentennial committees, art councils, parks and recreation departments, museums, and universities work together to plan for each ON TOUR engagement.

Smithsonian field researchers join foreign folklorists to select the dancers, singers, musicians, and craftspeople who best illustrate the living folk traditions of each nation.

Among the nations invited to participate in the 1976 ON TOUR program are Austria, Belgium, Brazil, Czechoslovakia, Dahomey, Denmark, Egypt, Finland, France, Germany, Ghana, Great Britain, Greece, Guyana, Haiti, Hungary, Iceland, India, Ireland, Israel, Italy, Jamaica, Japan, Liberia, Luxembourg, Mexico, Netherlands, Nigeria, Norway, Pakistan, Poland, Portugal, Romania, Senegal, Spain, Surinam, Sweden, Switzerland, Trinidad and Tobago, Yugoslavia, and Zaire.

The tours are organized in two programs: "Old Ways in the New World" and "African Diaspora." "Old Ways" brings together Americans of European, Asian, and Hispanic origins with their cultural cousins from abroad. "African Diaspora" presents the rich heritage that reflects the continuity of the Black experience from Africa to the United States, the Caribbean, and Latin America, and its dramatic influence on worldwide cultures.

ON TOUR began in 1973 with the participation of folk singers, dancers and musicians from Yugoslavia. Additional financial support from General Foods and American Airlines, sponsors of the Bicentennial Festival of American Folklife, has permitted expansion of the 1975 and 1976 ON TOUR programs.

More than 250,000 Americans in 38 cities attended ON TOUR events last summer and by the end of 1976, folk artists from more than 50 nations will have performed in more than 150 American communities since the program began.

People-to-people involvement is key to the ON TOUR experience. The two or three days of activities in each city are planned individually with each sponsor. Events may include a welcoming reception by city officials and ethnic community leaders; an ethnic community gathering for an informal sharing of music, dance, and food traditions; a more formal public concert, and workshops in which visitors can participate.

Dr. Ludvik Nemec:

PIUS XII AGAINST NAZISM, FASCISM AND COMMUNISM

(Continued)

As touched on before, the Pope also had to think of the threat to Italy, and especially to its capital, Rome. The threat took on new realistic meaning as soon as Mussolini agreed to the Berlin-Rome Axis alliance. The Pope knew that Rome would be a good catch as one of the Axis capitals: the seat of Fascism, the shrine and symbol for all civilized people, and precious to all the world's Catholics. It is easy to conclude here that when war is overseas it is not nearly as terrifying as when it draws close and threatens one's home city.

Pius felt that it was his duty to protect papal properties and safeguard the city from war's terrors. His first move was to request England and France not to bomb Rome. They promised to be careful of historical sites and religious shrines. He told the United States and England that he would react strongly to any aggressive moves. England reaffirmed its agreement to be cautious, but if Nazi and Fascist troops were hiding in Rome, English troops must have freedom of action. Pius XII also requested that military officials leave Rome, and Mussolini agreed, but he himself did not leave for fear of being accused of "hiding *from English bombs* beneath the umbrella of Catholicism."

On December 11, two air raids occurred in Rome. Mussolini changed his mind and decided to leave Rome along with military commands. With this, the Pope became slightly hopeful. A message from British minister Eden was deciphered. It stated that London wanted all military leaders to leave Rome so that it could be declared an open city. The United States, however, disagreed and sided more with the Pope's protective policies. Pius XII said that the United States were more sympathetic than England; he was disappointed with the English designs.

In 1943, the Allies became stronger in Africa. Rome's danger increased. It was a tempting target for the Allies because Rome held a lot of Fascist ammunition and forces. In July, the Allies arrived in Sicily. President Roosevelt sent a message to Pius XII, promising that American forces would be careful of historical and religious areas. The Pope heard the bombs falling closer to the edge of the city. He and his companion, Msgr. Montini, were driven to the damaged areas. Pius cried openly when he saw his family's tombs ripped up by the explosives. At this, he wrote a sorrowful letter to President Roosevelt.

The next big event to happen in Rome after Ally bombs fell upon the city was the arrest of Mussolini. The King of Italy ordered this on July 25, 1943. Badoglio, an important field marshal, took his place. At this time, too, Rome was raided again. This time Pius went out into streets to help the wounded. This action clearly shows his devotion to his city and its people. One specific incident reflects the goodness of this "diplomat."

As he passed by one group he saw a little girl lying on a stretcher cold and immobile. Kneeling beside her, he touched her, and spoke to her. At the sound of his consoling voice, the child opened her eyes as though awakening from a sleep. Then she rose from her stretcher and walked.

Finally, on August 13, Badoglio and the Allies came to an agreement and decided that Rome would be declared an open city. The Allies promised again, though, to support the Italians when the Vatican was threatened by the Nazis.

Things started happening. on Sept. 8, American paratroopers arrived at Salerno, Italy. The Americans planned to invade Rome, and to hold it until help arrived. However, the Nazis found out about this plan and brought more of their men to the city. The plan was called off.

At the same time, Badoglio surrendered; Marshal Caviglia took over, and at once began negotiating with the Germans for a peaceful withdrawal. With all these dangers in the city, the Pope did something never done before. He locked the doors to St. Peter's. He also increased the Papal guards and had them take more formidable weapons. Caviglia still continued his talks with the Nazis, yet more German troops arrived in the city. It was no use to talk anymore, or fight, for the disorganized Italian troops would be helpless against the Germans. On Sept. 12, the doors of St. Peter's opened once again. At 4 p.m. that day German soldiers were posted at the Italian-Vatican boundary. The Holy Father seemed more like a prisoner. Caviglia resigned. Bergola took his place.

The Allies, too, felt the hopelessness. They thought it would be almost impossible to free the city. The Romans decided to help as much as they could. Organized underground troops harassed the Nazis. Of course, the Nazis reacted with the usual brutality.

Pius XII now stepped in. He helped obtain releases for prisoners, he helped the underground forces, and he helped gather ransoms for certain prisoners. Even when he, himself, was in danger, Pius XII never ceased to hurl himself into the middle of these problems to aid others.

One example of the brutality and mercilessness of the Nazis is the story of a young priest, Father Morosini, who was caught hauling radio equipment and weapons for the underground. Pius tried to intercede and gain a reprieve; it was refused and the young priest was executed.

Of course, the Vatican itself was harassed. Some call it the "war of nerves." A few of Nazi harassments included mail stoppage, telephone taps, and bribery of Vatican servants to spy. Pius kept calm, however.

The next Nazi move that the Pope could not ignore was the persecution of Jews. One memorable incident of this was the capture of Rome's head rabbi. The Nazis held him for a huge ransom, and when Roman Jews could not raise it all, the Nazis decided that the rabbi and any other Jew caught would be subject to the usual treatment.

Pius XII tried to help raise the ransom by melting down the Vatican's religious vessels for gold. All Jews were nonetheless gathered and hauled to a Nazi concentration camp. When the Pope heard this, he put pressure on Minister Von Weizächer. It did litt good because the Gestapo was in charge of the Jews, not the ambassador. This did not stop Pius XII; he ordered Catholic citizens of Rome, along with the clergy and nuns, to hide Jews in their residences. This action saved some 50,000 Roman Jews from capture and torture.

* * *

Church-Fascist relations were not good at this time. Anti-Papacy feelings heightened because the Pope would recognize only the Italian . government under Badoglio. The Nazis even had to control the Fascist troops to stop them from attacking the Vatican.

This seems ironic to think that then the Pope's greatest danger was represented by those of Rome, and those (the Nazis) were the enemies of the Church.

On November 4, a plane flew over Vatican City and dropped four bombs that destroyed the Mosaic Studio. German guards volunteered to investigate, but the Pope declined the offer and assigned his own men to look into the matter. The results were not released, but most assume it was done by Fascist anti-clericals using a German plane.

The Fascists also tried to flush out refugees hiding in religious shelters. One attempt that succeeded took place in February. Several Fascists, dressed as monks, knocked at the Abbey of St. Paul's seeking refuge. When the doors were opened, troops rushed in and took 70 prisoners.

Bombing continued in Rome and the Nazis asked the Pope if he would like to take shelter in an asylum. Pius refused, though, and told his bishops to remain at their posts. He said:

"Kindly inform whoever may be interested that not only do I refuse to leave Rome no matter what happens, but herewith protest in advance any violence planned not against my modest person but against the Vicar of Christ."

Again, in the midst of danger, Pius XII maintains his holy position as the Vicar of Christ and does not flee for his own life. On February 9, he called a meeting with his cardinals in the Sistine Chapel, telling them to use their own judgment in doing what is best for their own safety.

Many Church buildings were bombed, including the building of the Society for the Propagation of the Faith, Augustine College, and the Abbey of Monte Cassino.

Pius XII was disheartened by this. Many Catholics in the United States begged that Rome be spared by the Allis of any more bombing. Cardinal Spellman, along with Eamon de Valera, the president of Ireland, felt the same way and requested it also.

Allied troops, however, were preparing for a large offensive. Everyone held their breath. On June 4, the Nazis left Rome, and the Allies entered. Rome was preserved.

Pius XII was relieved at Rome's liberation, but the next problem he had to face was the plight of the starving, sick war victims. He planned to help as best he could all peoples with no discrimination or "strings attached."

The Pope founded the Pontifical Relief Commission. He appointed the Secretariate of State as its head. This commission would provide food, shelter and medicine to war victims in Poland, Latvia, Romania and Hungary. Gift packages also found their way to prison camps. Pius XII appealed to every diocese all over the world for generous contributions. The American bishops founded the Bishops' War Emergency and Relief Fund (NCWC) which carried out the same duties.

During the war, also, Pope Pius XII made sure that aid went into all nations that were "pushed" by the Nazis as they marched through. By the war's end, 40 countries were effected by these programs. When Rome, itself, was occupied, vans carrying food passed freely through the city helping all.

Another service that Pius XII started to help people after the war was the Vatican Information Service. It solved a big problem brought about by the war: separation of families and soldiers. With the help of this service, many worried families found their soldiers who were taken away by the war. Huge radio transmitters were used as well as the humblest missionaries. Out of one million messages sent, 70 percent were delivered thanks to the Pope's program.

(To be concluded.)

TO OUR GOOD FRIENDS AND READERS

As "HLAS NÁRODA" is a different newspaper than KATOLÍK and NÁROD, which ceased publication last December, and is under a different administration, that we may publish the HLAS NÁRODA, we must have the means to do so. We kindly request our readers to send in their subscription early. It is $15.00 per year in U.S.A., $16.00 in Canada. Our every edition costs us a thousand dollars, even though we, the editors, labor without recompense. We would very much appreciate your recommending our newspaper to others and sending us their subscription.

Thank you and God bless you.

Fr. Vojtěch Vít, O.S.B., editor.

Name .....

Address .....

City ..... State ..... Zip .....

Subscription $15.00 per year

Send to: HLAS NÁRODA, 2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, IL 60623

Our Feature Story:

OCEANS OF LOVE

By Ruth Keeley

As a little girl, I remember looking forward to the winter visits that our grandmother paid us. My mother, father, two brothers, a sister and myself made a happy family of six. We lived in a city small enough to know your next door neighbor and feel free to borrow some bread for breakfast if we ran short, yet large enough to have trolley cars to ride to the theatre and see stage plays like "The Arkansas Traveler." When the Elks Club put on a Minstrel Show and our oldest brother had a part in it, we rode in a hack and enjoyed all the glamour of the "First Nighters."

We had a large frame house with many porches. In the front hall was a table to hold the calling card tray. I remember how embarrassed my mother would be if she was not dressed for afternoon callers when the doorbell would ring. The parlor was strictly for company entertainment except for the time I spent practicing the piano. It was always a relief when the time was up and I would go into the living room for more agreeable amusement.

We had a spare bedroom and that helped us enjoy Grandma's visit for we were not taken from our own beds to sleep on a couch as we did when we had lots of company.

In the summer the side porch was our gathering place. We had a bamboo shade to keep the sun out. In raising and lowering the shade the ropes would sometimes get twisted and what a job it was to get it rolling again! There was a large reed rocking chair that was the favorite spot for my father to relax when he came home from work. We would take turns sitting on his lap and he would sing to us and rock.

Back at her home when Grandma finished her summer work such as canning, gathering the flower seeds, she would say to Grandpa "After the holidays I believe I will make a visit with Johnnie's family. Would you like to come with me?" Grandpa in his slow, easy way would say, "No, Ma, but I'd like to go to the County Fair. You stay so long when you go visiting and I get restless. One week is all I like to be away from home, and Mary, our widowed aunt, would have all the outside *chores to do alone." So Grandpa went to the County Fair. He* enjoyed meeting our friends and looking over the various exhibits and watching the harness races. When the Fair was over Grandpa spent a few days with us but then he would get lonesome for his home. We knew it was useless to coax him to stay longer but always felt he would return in the fall, unannounced.

Thanksgiving and Christmas were big celebrations at Grandma's house. The old house was cozy . . . the base burner glowing in the living room and the foundation of the house well banked with straw. Her sons and daughters living nearby came to make merry but our family did not get to attend the gatherings because we lived quite a distance and that perhaps is the reason that Grandma came to our house after the holidays.

The mail box looked lonely after the rush of Christmas cards was over, but by the middle of January a letter would come from Grandma telling us when to expect her. The closing line of her letters was always the same: "Oceans of love, with a kiss on every wave."

I did not tarry long coming from school the day Grandma was to arrive. I would bound in the door to greet her. I knew exactly how she would look The neat little white apron would be over her black traveling dress. She was a guest that first evening but the next morning she wore a checked gingham dress and was one of the family ready for action.

Grandma was a lively little person weighing about ninety pounds. In her younger days, she was a great dancer enjoying all the country platform dances. Now her reddish-brown hair was a steel-grey parted in the middle, rolled on each side and all joined together in a coil at the nape of her neck. She wore glasses which framed her expressive eyes.

The leader of our winter entertainment was with us and we began our activities. My mother would learn new crochet patterns. Grandma was an expert in that line. She made lace and insertion by the yard and soon my mother was happily copying Grandma's work.

My brother and I would play store. We would have the extra table leaf supported on each end by a chair. This was our counter and on it we displayed our merchandise and Grandma would be a satisfied customer. When we tired of playing store and were not interested in any games or work, we would be quick to argue with each other and sometimes have a fairly good boxing match. This would end quickly when our mother would lead us to the stairs and have us set on the steps in silence until we could "behave ourselves" as she would say.

(To be continued)

Meeting of Czech National Committee for 41st International Eucharistic Congress in Philadelphia

On January 8, 1976, at 7 p.m., at Archdiocesan Building, 222 N. 17th St., Philadelphia, Pa.

PROGRAM

Invocation: Rt. Rev. Monsignor Peter Lekavy — Traditional prayer for the Congress.

Introduction: Rev. Ludvik Nemec, Chairman — Czech tradition and piety in Eucharistic devotion, past and present.

Mr. Thomas Ball, Coordinator of Special Committees: — Guidelines to observe and patterns to follow; deadlines to keep.

Program: (a) religious; (b) cultural; (c) organizational.

Religious

Divine Liturgy on August 7, 1976, at St. Peter's Church at 11:00 a.m.

Guest Speaker: Sister St. John Vianney, C.M.: Planning for the Divine Liturgy for the Congress according to pattern of Central Office.

Guest Speaker: Rev. Anthony Spicijaric, Chairman of Croatian Committee: Organizing Mass in manner required by Central Office.

Guest Speaker: Rev. Mr. George Tomischek: What St. Peter's Church can contribute to solemnize the occasion.

Rev. L. Nemec: Planning and finalizing Czech religious program: creation of Liturgical Subcommittee and proposals for Czech text and printing of booklets.

(Separate working Liturgical Committee meeting on January 9 at 10:00 a.m.)

Discussion and proposals.

Cultural

Dr. Antonin Neumann: Planning and Programming of Czech Cultural Program.

1. Exposition of paintings, books, costumes and artifacts.

2. Participation of Czech delegation in national attire and costume in all ethnical public events.

3. Participation of principal National Czech organizations in exposition of their work for the building of Church and contributing to American culture, in retrospect of Bicentennial Year.

4. Practical Czech participation and its display in framework of all other nationalities. Creation of Czech National Cultural Committee. Separate working meeting can be organized.

Dr. George J. Svejda: Proposal for all Slavic program.

Discussion and proposals.

Organizational

Rev. L. Nemec: Division of Czech Committee into subcommittees. Publicity and regular news releases. Revision of National Committee. Preparation of Czech participation in the forthcoming canonization of Blessed John Neumann.

Mr. Joseph Sukany: Financial needs and program of expenses for the Congress. Our Planning and Programming.

Mrs. Irene Neumann: Planning and programming of service: Housing and hospitality according to guidelines of Central Office.

Mr. William Hunt, of Dept. of Housing: The ways of extneding housing and hospitality.

Mrs. Francis Sevcik: Organizing participation of delegations with national attire and costumes in all public ethnic display in processions, parades and religious services.

Sister Grace Catharine — Secretary agenda.

Discussions and proposals concerning purpose and effective manifestation of our Czech identity.

Conclusion

Rev. Walter J. Conway, Executive Secretary: Meaning and purpose of Eucharistic Congress. Official invitation of Czechs to attend the Congress.

Benediction: Rt. Rev. Thomas J. Havlik, Abbot of St. Procopius Abbey, Lisle, Illinois.

The **Liturgical Subcommittee** was created with the following members: Rev. Alois Vyoral, O.D.B., Rt. Rev. Abbot Thomas J. Havlik, O.S.B., Rev. Charles Kolek, O.S.B., Rev. Francis A. Novak, C.SS.R., Rev. Ludvik Nemec, Very Rev. John L. Andel, Rt. Rev. Msgr. John J. Hanacek, and Rev. Joseph Kovanda, S.J.

Tentative Program for Divine Liturgy

The Liturgical Subcommittee in its meeting, held on January 9, 1976, at Chestnut Hill College, proposed Divine liturgy as follows:

1. Divine Liturgy will be held at St. Peter's Church, 5th St. and Girard Avenue, on August 7, 1976.

10:30 a.m. — Congregational singing of Czech songs and hymns.

2. Welcoming address: Rev. Ludvik Nemec.

3. 11:00 a.m. — Solemn Pontifical concelebrated Czech Mass, with the principal celebrant The Most Reverend John L. Morkovsky, Bishop of Galveston-Houston, Texas, assisted by visiting prelates and abbots with their chaplains.

4. The first reader: Mrs. Mildred Janda, President of National Alliance of Czech Catholics, Chicago.

5. The second reader: Mr. Amos Pavlik, President of Czech Catholic Union of Texas.

6. Reader of Gospel: Rt. Rev. Abbot Thomas J. Havlik, O.S.B., of St. Procopius Abbey, Lisle, Illinois.

7. Prayers of the Faithful: Dr. Francis Schwarzenberg, Professor of Loyola University, Chicago.

8. Homily: (In English) Very Rev. John J. Andel, Cleveland. (In Czech) Rt. Rev. Msgr. Peter Lekavy of Cavalier, N. N. Dakota.

9. Offering of gifts by the youth in national costumes.

10. Allocution and Pontifical Blessing by Bishop . . . . . .

11. Recessional: St. Wenceslas and National Anthem

Auxiliary personnel:

(a) Director of liturgical event: Rev. Ludvik Nemec

(b) Supervisor of performance of liturgy: Rev. Alois Vyoral, New York City.

(c) Commentator: Mr. Vaclav Hyvnar, Cleveland.

(d) Altar boys in national costumes.

(e) Master of Ceremonies: Rev. Brother Columban Trojan, O.S.B.

(f) Decorator of the church: Rev. Mr. George Tomischek of St. Peter's, Philadelphia.

(g) Ushers in national costumes.

(h) There will be two collections: (a) for the Czech National Committee and (b) for the St. Peter's Church.

Readings, hymns and songs were selected by members of the subcommittee.

Liturgy booklet with the whole program — songs, hymns and Mass text — will be published and will be obtainable before Mass for each Czech attending.

Rev. Father Alois Vyoral of New York City was elected Chairman of the Liturgical Subcommittee, with the responsibility to prepare liturgical texts, which will be approved by the Most Reverend Bishop John L. Morkovsky, Rt. Reverend Abbot Thomas J. Havlik, O.S.B., Rt. Rev. Monsignor Peter Lekavy of North Dakota, and Rev. Ludvik Nemec, ex officio director of Liturgical Event.

N.B.: Any suggestions on the solemnity of the Mass should be sent to Rev. Alois Vyoral, O.D.B., Pastor of Our Lady of Carmel, 148 Main St., New Rochelle, N.Y. 10802 (Tel. 914-636-4225).

There is an urgent request that delegations in national costumes should be present.

The Church of St. Peter is spacious, seating about 3,000 people, and is the place of the tomb of Blessed John Neumann, and as such is a fitting and appropriate church for Czech participation in the 41st International Eucharistic Congress.

•••••••••••••••••••••

Remember that mere talk lacks a great deal of being conversation.

FROM BOHEMIA TO IDAHO

The Story of ANNA KAZDA — Sister Jane de Chantal Kazda, C.S.J.
(As told to Sister M. Aloysia Ames, C.S.J.)

(Continued)

Although the map indicates that our land was only one-half mile from Southwick, for several reasons my school days were temporarily over. First of all, thick forests separated us from town; the roadway followed a two and a half mile route from our house to the school. Summer classes were discontinued in favor of a full nine-month term. We were snowbound from November to April and the horses were needed for farm work in the other months. Of course, there was no such thing as a school bus as we know them today. My sister went into Lewiston as a resident student at the school for girls where the Visitation Sisters taught. The boys helped me by supplying reading material and answering my many questions.

Not long ago after we moved to our land, Mary Soumar, Anna's grandmother, became very sick. Mother stayed with her while Uncle Thomas went to Kendrick for the priest. By the time Uncle returned his mother was dead. The priest stayed at the farm and made preparations for the funeral Mass our first Mass in a long, long time. I wanted to receive Holy Communion with the others but could not as I had not yet been properly prepared according to the customs of the day. The burial in the Southwick cemetery followed the Mass.

* * *

The death of Mary Soumar was the beginning of many changes within the little Bohemian community in north-central Idaho. Joe developed into a responsible farmer on mother's land, continuing to be my pal of a brother. His garden provided food for our table; his fields of timothy and oats made good hay for market. Mother filled a five-gallon can with cream for him to take to Kendrick to sell along with the eggs I gathered. Charley was near enough to be available to assist Joe with the heavy work. The time was ripe for the other boys to carry out a plan they hoped would be a profitable experiment.

For sometime, Math and Rudolph had been studying the news regarding homesteading opportunities in Canada. Following harvest, about 1907, Math left for the north and took out a homestead in Alberta, Canada. Enroute to join his brother, Rudolph was the victim of a pickpocket in Spokane. Fortunately, he had already purchased his railroad ticket. He claimed land next to Math's. They struggled through that first cold winter together. Rudolph told us that their house was cut into a snowbank. In telling of their experiences he added, with perhaps a bit of exaggeration, that if he set the pot too far back on the stove their coffee froze. They found it necessary to haul coal by sled because the available wood burned too fast to give off much heat. During the required three years they were successful in developing the land adequately. They received ownership papers, sold the land and returned to Idaho. They, then, purchased farmland for themselves. Rudolph had over 150 acres of land by 1910.

* * *

I learned a few facts which I will tell here — while I was conversing with an old-timer. In 1910, and for some years after that, a man could support his family on a farm of 40 acres. A holding of 150 acres was a very large tract. I know that today, some sixty years later, there are many farms in Idaho ten times larger than Rudolph's place. It is important to remember that when my brothers started farming in Idaho horsepower was the power of a horse. The machinery that is used today had engines of great horsepower capacity. The introduction of complex machinery is one of the big differences in the amount of land that a man and his horse could care for in 1910 and the farming productions of today.

Work on Mother's place was progressing while the boys were in Canada. Machinery was used in the form of a baler. This simplified Joe's work in preparing hay for market. I helped him, too, in every way that I could. I want to tell you about my favorite task. I enjoyed it especially because it was done in the mysterious, quiet hours before daybreak. Joe began work early when he was ready to take the hay to market. Mother woke me so I could help. Being always eager for whatever was ahead of me, it was never any trouble to get me out of bed in the morning, especially hay sale day. I quickly dressed, took the hot drink Mother had ready and ran out to Joe in the yard. My job was to carry a lantern back and forth to light the way for Joe as he carried the hay to the wagon, stacking it carefully to distribute the load evenly. Once I tried to help by lifting a bale myself. Joe let me discover that I could not do so. Neither of us talked. When the wagon on its sled runners was loaded and the four horses in place, Joe returned to the house for another hot drink and to say goodbye to Mother, with a prayer for a safe return. When the horses had the load out the gate my job was over and I ran back to the house, had a hot drink and popped back into bed. I treasure the memory of those solemn, silent hours serving Joe.

Mother was especially silent and prayerful whenever the boys took the wagon down the fifteen miles of rough grade between our house and the shipping point of Kendrick. It was an all day trip. No doubt she often recalled Joe's narrow escape. He told us of the sudden awareness he experienced of the right rear corner of the sled slipping off the road. Quickly he had whipped the two front horses, urging them to pull to the left. They responded and a serious accident was averted. He trusted in Mother's prayers and the protection of his guardian angel, his dependable horses, and his own skill. To help allay Mother's fears, as soon as he was within three miles of home Joe would begin to yodel. Math had taught Joe to yodel before Math left for Canada. It is surprising how far and how clearly the yodel can carry in the mountains covered with snow. I can recall seeing Mother's face brighten when she heard the faint sound of her son's distant signal that he would soon be safe at home.

* * *

Mother never complained of being lonely. I am sure she often was. Our isolation on our farm was very different from village life in Bohemia. Her sister, Frances, stayed near us only a brief time. She married Frank Benda and made her home in Orofino, Idaho. Joe and Mary Svoboda also left our area. When they moved to Frazier, Mother bought their forty acres, ten acres of which was uncleared and used for pasture. Mother was able to send cream to Kendrick more regularly with the Svoboda cows added to our stock. Since she was only paid for the fat content, sometimes she received only three dollars for the five-gallon can of cream. She received even less at certain seasons of the year.

My sister, Antonia, remained in Lewiston throughout the school terms and was an excellent student. I looked forward to each vacation when she returned home. During these visits she shared with me some of the books she had used at school. I hungered for learning. Her example of thoughtfulness and kindness as well as her love of prayer made a deep impression on me. The memory of her virtue motivated me during the months when she was away.

* * *

In 1904, when I was fifteen years old, Mother sent me to Lewiston to be prepared for First Communion, Confession and Confirmation. I lived with friends during the four months I was in town. Do not think that Mother had neglected me by not giving me a chance to prepare for the sacraments earlier. Until the reign of Pope Pius X (1903-1914) twelve to fifteen was the usual age for First Communion. It is true that Antonia was only ten years old when she was permitted to receive the sacraments. Circumstances warranted this exception. She was a gentle, quiet, serious child in regular attendance at the parochial school where the Sisters taught religion daily and the priest gave weekly instructions. The fact that she was about to make the long and dangerous voyage to America was, I am sure, an important factor. I was very happy to be near the church again and to be able to attend Mass. I realized then how great a sacrifice Mother had made in leaving her Bohemian village with all its church-centered activities of feasts, special pilgrimages to shrines and grottos, hymns and other celebrations. She had transplanted to our Idaho farm such prayers and feasts as she could; we rarely saw a priest.

The following year, after my seventeenth birthday, I enrolled in the fourth grade of St. Stanislaus grammar school in Lewiston. Sister Mary Louis was the Principal and Sister Mary Cecelia was my teacher. Both were Visitation Sisters. They were kind to me. Try to imagine, my dear nieces and nephews, my great humiliation in being ranked in class with the little children. I found it very hard. The three years of summer classes and my differences in language accounted for my limited book learning. Fortunately, I was small and short; if I had been as tall as some girls of seventeen, I don't believe I could have attended class. Oh, I would have accepted the humiliation, I'm sure. I was always eager to learn and I made the determination to use this opportunity well.

* * *

My sister had completed the eighth grade and was studying high school classes at the Visitation Sisters' farm house about two miles from town. I never knew why the Sisters moved from their former residence in Lewiston. There were certain rooms of the school building with "cloister" painted on the doors. These rooms, we were given to understand, were for the use of the Sisters only. Sister Cecelia brought me a letter from my sister nearly every day. Sometimes she made me wait until I had completed a special assignment. Since I was doing my best in my studies, I did not feel it was fair to make me earn my sister's letters. Perhaps Sister was trying to prepare me for a more complete separation from my sister.

(To be continued)

Put your money where your heart is —
IN AMERICA

U. S. SAVINGS BONDS,
NEW FREEDOM SHARES

'Earful' of Health News Is Offered at Cancer Prevention Center

(Cntinued from page 13)

Also utilized at the Center last year was a relatively new type of tonometer, a device which tests for glaucoma by applying a gentle puff of air to the eye. Additional computer equipment and history takers units have also been brought in.

In order to improve service to the examinee, the Medical Records Department moved to larger quarters last summer and a remodeling program was undertaken in the consultation reception area.

In commenting about improvements at the Center, Mrs. Weltman said, "We are not a static group. We continue to plan future innovations and expansion. We hope to reach new milestones; to approach new horizons in health care."

1975 Real Estate Tax Bills Mailed

CHICAGO — Last week, the Cook County Treasnurer's office mailed 41,000 real estate tax bills, the first of more than 1.3 million to be sent by the end of the month.

Edward J. Rosewell, Treasurer and County Collector, said that tax bills were mailed to property owners in Bremen, Berwyn, Bloom, Calumet and Evanston townships.

The Treasurer said the bills are being mailed daily so that they will all be in the mail at least 30 days before the March 1st due date.

The first installment is merely an estimate of the taxes due, based on half of the property owners' last year's bill. The full tax will be reflected in the second installment payment, due August 1st, Rosewell explained.

Rosewell said that as quickly as his office begins receiving the tax payments distributions will be made to the county's various taxing bodies. The Treasurer urged all property owners to pay their taxes as soon as they receive their bills.

"We will make immediate distributions as the taxes are received so that the various taxing bodies will not be forced to sell tax anticipation warrants to finance their operations," Rosewell said. "This will mean a savings to all taxpayers."

Rosewell said that any property owner who does not receive his tax bill by February 1 should contact the Treasurer's office in Room 112 of the County Building or call 443-7930. A duplicate bill will then be mailed.

Property owners who fail to meet the March 1st payment deadline will be required to pay a penalty of one per cent a month on the amount due.